

# HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete  
ve svobodném světě vlast.  
Vlast potřebuje lásku a pomoc.  
Buďte svorní!  
Jen svorným Bůh žehnává.“

JOSEF KARDINÁL BERAN,  
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči  
a novin v Americe žádá osobní  
oběti a nadšené spolupráce  
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roc. (Vol.) XI. — Číslo (No.) 4.

Sobota (Saturday) 18. 1. (January) 1986

**FRANTIŠEK KARDINÁL TOMÁŠEK  
ARCIBISKUP PRAŽSKÝ  
ODPOVÍDÁ REDAKCI ČASOPISU  
„OTÁZKY MÍRU A SOCIALISMU“  
NA ČLÁNEK VASILA BEJDY**

V Praze dne 2.11.85

Vážená redakce!

Váš časopis uveřejnil v 9. čísle „Otázky míru a socialismu“ článek Vasilu Bejdy „Kam jde Vatikán?“, k jehož některým pasážím nemohu jako nejvyšší představitel katolické církve v Československu mlčet.

Ponechávám stranou au-

torovo hodnocení osobnosti Svatého Otce Jana Pavla II. Velikost jeho osoby a jeho nesmírný kladný vliv na utváření morálních a sociálních profilů světa je celým kulturním světem tak uznávaný, že hodnocení ze strany autora tohoto článku nemůže být jeho velikost dotčena.

Opomím i autorovo hodnocení změn v kurii a jejich politického významu, neboť - na rozdíl od V. Bejdy - nepovažuji se v této záležitosti za kompetentního.

Nehodlám se zabývat ani otázkou „politického charakteru náboženství“, jak píše p. Bejda, třebaže autor vychází ze zcela nesprávného názoru, že Církev nemá právo se vyjadřovat k veřejným otázkám. Naopak je to její povinnost!

Nebudu se zde zabývat ani „středověkými“ - jak píše p. Bejda - „názory na rozvod, přerušování těhotenství a kontrolu porodnosti.“

Panu Bejdovi pravděpodobně uniklo, že právě nejnovější lékařské výzkumy, obrazově i zvukově dokumentované, ukazují, že i nenarozené dítě je člověk, který se již ve velmi ranném stadiu vývoje brání proti lékařskému zákroku, jenž má přivodit jeho smrt, že uhýbá nástrojům. To znamená, že i ve světle a z hlediska současné lékařské vědy je názor Církve naprosto správný!

Musím však co nejostřeji protestovat proti oné pasáži článku, v níž se tvrdí, že „imperialistické síly se snaží z katolické církve v Československu udělat jakési potenciální centrum protisocialistické opozice.“

Cíl církve u nás není nějaká politická opozice, nýbrž normální evangelizační a pastorační činnost!

Není naší vinou, že do nedávné oslavy 1.100. výročí smrti sv. Metoděje na Veléhradě, která měla být čistě náboženskou záležitostí, byly zařazeny některé politicky zaměřené projevy ze strany státní správy, která už předtím ve sdělovacích prostředcích se snažila všemožným způsobem udělat z tohoto výročí záležitost politickou. Tato stránka působnosti cyrilometodějské misie měla být podle našeho názoru projednávána na jiném místě a je velká škoda, že se tak - na rozdíl od mnoha zahraničních oslav

tohoto výročí - nestalo i u nás!

Nejen tato skutečnost usvědčuje p. Bejdu z nesprávnosti jeho tvrzení, že „Československý stát se nevměšuje do záležitosti církve a přísně respektuje jejich vnitřní zásady a normy.“

Je dobře známo, že státní orgány zasahují do našich církevních záležitostí, a to do nejmenších podrobností prostřednictvím státního dozoru nad církvemi na úrovni vlády, ministerstva, krajů, okresů a národních výborů.

Tento státní dozor má u nás tak absurdní rozměry, že zasahuje i do osobního, soukromého náboženského života.

Svědčí o tom zásahy proti věřícím, zvláště mladým, proto, že se spolu soukromě scházejí, aby se modlili, zpívali duchovní písně a četli Písmo svaté.

Jsou leckdy souzeni proto, že se provinili proti §178 trestního zákona: „Maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi.“

Podle naší ústavy z r. 1960 mají však k tomu plné právo, neboť v čl.32 je stanoveno: „Svoboda vyznání je zaručena. Každý může vyznávat jakoukoli náboženskou víru nebo být bez vyznání, i provádět náboženské úkony, pokud to není v rozporu se zákonem.“

Kdyby bylo v tomto článku stanoveno, že „je zaručena svoboda kultury“, pak by se tato svoboda omezovala na společné náboženské úkony jen v prostorách kultury, tj. na kostely a kaple.

Poněvadž 32.článek naší ústavy zaručuje „svobodu vyznání“, není přípustné omezovat tuto svobodu jen na svobodu kultury.

Vládním usnesením ze dne 17. července 1954 byla zrušena evidence náboženského vyznání. Skutečnost je však taková, že státní orgány vedou tuto evidenci velmi bedlivě a pečlivě a to už od dětského věku.

V dotaznicích, které se předkládají uchazečům o pracovní místa, sice není dotaz, jakého vyznání je uchazeč, ale obvykle se musí projevit, jakým způsobem se „vypořádá s náboženskou otázkou.“

Často se velmi bděle kontroluje, zdali jednotlivý občan navštěvuje bohoslužby. Na tyto otázky pravidelně odpovídají stranickým orgánům tzv. straničtí důvěrníci a dohlizitelé.

Mnoho občanů, na které bylo podáno udání pro účast na bohoslužbách si stěžuje, že museli opustit své pracovní místo, nedostali se na studia nebo byli i z nich vyloučeni.

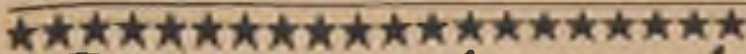
(Dokončení na str. 3)



1969 + 16. ledna + 1986



Jan Palach



# Sloupek informací

prozatím - jen ve zkratce-  
o skutečně smutně proslulé postavě  
národního zločince Gottwalda,  
t.zv. prvního dělnického prezidenta  
zkomunizovaného čs. režimu.

## Historie prezidenta strachu

Kdo skutečně byl Klement Gottwald? První dělnický prezident, jak zní oficiální fráze? Anebo - tak ho charakterizuje v jedné ze svých prací historik Karel Kaplan - „prezident strachu“? Jakého strachu? Strachu, který pomáhal šířit - nebo strachu, jemuž sám podléhal?

Začátky jeho života byly vskutku neradostné, nemanželské děti to koncem minulého století neměly věru snadné. Malý Klement Gottwald však dostal příležitost, kterou mu mnoho vrstevníků jen závidělo: truhlářině se vyučil ve Vídni, tenkrát evropsky významném velkoměstě, kde vznikla jedna z nejlepších škol uměleckého řemesla.

Gottwalda však zajímalo něco jiného než řemeslo, třeba umělecké, ostatně byl po celý život ke kulturním podnětům vysloveně hluchý. Budoucí dělnický prezident dělnickou práci take mnoho času neztratil. Brzy po vyučení ho odvedli na vojnu, po válce se z c. a k. rakous-

ko-uherského poddůstojníka ještě na čas stal dělesloužící rotný nové československé armády, a v roce 1921 je už z truhlářského dělníka z Rousínova mladý komunistický aparátčík. Kolik let tedy tento tovaryš, který ani nepomyslel na mistrovskou zkoušku, kolik let tento prý dělnický politik skutečně byl dělníkem?

Gottwald měl jiné aspirace a jiný talent. Nadání pro politiku, pokud ovšem politikou rozumíme především a hlavně boj o moc. Brzy osvědčil vnmavý smysl pro mocenské přesuny daleko za obzorem a cit pro vhodnou chvíli, kdy energicky vystoupit a kdy se přechodně držet v pozadí. To byla hlavní Gottwaldova síla ve střetnutí s protivníky - ať ve vlastní straně, nebo mimo ni. Zásadní koncepcí neměl a nezáleželo mu na nich.

Koncem dvacátých let Gottwald proto plně pochopil skutečnost, která mnoha našim komunistům unikla: že Káesec je „sekce Komunistické internacionály“, jakž stálo přímo v

názvu strany. Všechna svá vystoupení přizpůsoboval větrům, větrům - vanoucím z Moskvy, a nelitoval toho - z rozhodnutí Kominterny se potom stal generálním tajemníkem strany. Hlasování na takzvané historickém V. sjezdu Káesce už bylo jenom ryze formální záležitostí; který komunista by si dovolil odporovat Kominterně? Ti, kdo se toho přece odvážili, jako Jaroslav Seifert a Josef Hora, byli vzápětí ze strany vyloučeni.

Další osudový rok - 1933. Po Hitlerově nástupu k moci, Gottwaldova vystoupení vyznívala - bezděčně - jinak, než jak vývoj hodnotila Kominternu, stále považující za hlavního nepřítele sociální demokracii. Gottwald neřikal nic jiného, než tehdejší vedoucí představitel Káesce Josef Guttman. Jakmile však Moskva napadla Guttmana, Gottwald se svého přítele ani slovem nezastal a ještě přispěl k jeho vyloučení ze strany jako zrádce. Smíme se pak divit osudu Rudolfa Slánského z roku 1952?

Tak se vyvíjel a rostl Gottwaldův strach. Gottwald sice byl členem Exekutivy Komunistické internacionály, ale co to znamenalo? Ve třicátých letech v Moskvě viděl, jak jeden za druhým mizí neznámo kde, sovětští i zahraniční komunisté, zatýkáni i ve slavném - či pověstném - hotelu Lux. A právě tenkrát také Gottwald jako všichni zaměstnanci Kominterny - musel vyplnit kadrový dotazník a napsat životopis. Kadrovák Boris Ponomarjov se po přečtení zeptal, zda v dotazníku a životopisu je skutečně všechno. Gottwald přitakal, a vzápětí mu Ponomarjov vytknul, že se ani slovem nezminil o své nemoci; Gottwald se totiž už dříve nakazil syfilidou. Gottwald byl zděšen - nadvakrát. Za prvé poznal, jak výkonný je špiclovský systém Kominterny, a že jeho nejbližší přátelé jsou schopni vyradit jeho nejdůvěrnější tajemství, a za druhé věděl, jaké vyhlídky má komunista, který - partajní hanýrkou řečeno - „klamal stranu“, něco před stranou tajil. Nastal otřes, z nějž se Gottwald nikdy plně nevzpamatoval. Nejvýznamnějšími informátory byli, poznamenávám na okraj, Václav Kopecký a Bruno Kohler.

Rozšiřuje se iluze, že Gottwald patřil k čelným politikům světového komunistického hnutí. Iluze, nic víc. Např. za celou II. světovou válku se Stalinem mluvil jenom jednou jedinkrát, až v lednu 1945; před tím pouze dostával příkazy od Georgi Dimitrova. V

letech 1942-1943 se v Kominterně uvažovalo o odvolání Klementa Gottwalda z vedoucího místa. Měl ho nahradit Václav Kopecký. Mimochodem, při Gottwaldovi tentokrát věrně stál proti Kopeckému a Svermovi jeho opravdový přítel Rudolf Slánský.

Gottwald se do smrti nepřestal Kopeckého bát; všichni však víme, čeho se dočkal Gottwaldův přítel Rudolf Slánský v roce 1952. Koncem války, v dubnu čtyřicet pět v Košicích, se znovu projevil Gottwaldův politický talent - tedy schopnost posouzení stavu mocenských vztahů. Kdo si přečte, jak Gottwald 8. dubna charakterizoval rozpad ústavního a právního řádu v tehdejší Československu, musí jen s respektem kvitovat jeho jasnozřivost. Tamtéž ale - na uzavřeném stranickém aktivu 8. dubna 1945 v Košicích - Gottwald definoval cíle Káesce. Nemluvil o nějakém „demokratickém socialismu“, nebo o „československé cestě“, ale výslovně se zmínil o - cituji - „socialistickém státu, sovětské republice“. Gottwald, komunistu moskevského odchovu, si jiný cíl ani představit nedovedl; rozuměl však politické taktice a věděl, že všechno nelze předčasne povědět naplno před veřejností.

V únoru 1948 pak Gottwaldova taktika zvítězila, ale jaké to bylo vítězství, jaký to byl vítěz? V září 1948 se Gottwald prvně po únoru setkal se Stalinem. Zdánlivě dosáhl vrcholu, když však z Prahy přišla zpráva o zatčení profesora Arnošta Kolmana, řekl Gottwald malomyslně náčelníkovi své osobní stráže a svému blízkému Leopoldu Hoffmannovi, že - cituji - „my se už asi do Prahy nevrátíme. Nejdřív Tito - pak Gomulka, a teď já...“ Konec citátu. Po několika dnech mdlobne nejistoty pak si vyděchl: za trockistu byl totiž prohlášen jen Kolman.

Jak se potom divit, že Gottwald, stále pronásledovaný strachem, že s ním Kreml není spokojen, a že to přinese příslušné důsledky, tak snadno odepisoval stare přatele a stoupence? Když se připravovalo zatčení španěláka Leopolda Hoffmanna, pozvali ho manželé Gottwaldovi ještě na večeri - pro uklidnění. Gottwald se cynicky smál, když slyšel, jak byl zatčen Vladimír Clementis;

Clementisovi se totiž estébáci vydávali za důstojníky americké zpravodajské služby a předstíraně ho „unesli“, načež Clementis odmítal s nimi mluvit a žádal jen návrat do Prahy - vrátil se tam, sice ne ze Západu, pouze z vojenského prostoru u Jinců, zato ale nakonec na pankráckou šibenici.

Gottwald bez odporu přijal zatčení ekonoma Frejky, svého dlouholetého přítele, a o osudu Clementise, Frejky a Slánského, přítele vůbec nejbližšího, rozhodl stejně jako o osmi jiných jedinou větou v politbyru koncem listopadu 1952: „Dáme jedenáct špagátů a tři doživotí.“ Tak se potom vpravdě stalo, 3. prosince 1952 bylo jedenáct Gottwaldových přátel a stoupenců oběšeno.

Co byl Gottwald? Suverenní diktátor? V jistém smyslu ano. A zároveň klubko rozechvělých nervů, ustrašený alkoholik denně zapíjející strach před Stalinem a před Kopeckým a před někým nevypatraným, kdo už v létě 1952 namontoval do jeho bytu odposlouchovací aparaturu. Ještě jednou uviděl Stalina, kterého se bal tolik, že se raději dával zastopovat nejprve Slánským a pak Cepičkou, a potom už přišel březen 1953, Stalinova smrt a pohřeb. Gottwald zapomněl na nutnou opatrnost a letěl do Moskvy, on, koho lékaři varovali před prudkými změnami atmosférického tlaku. Vyduť aorty udělala svoje; brzy po přeletu z Moskvy Gottwald onemocněl a zemřel. Pohřbili ho - na čas - ve skleněné rakvi do narychlo zimpvizovaného mauzolea.

Pak mijela léta a Gottwaldovi nástupci soudili, že ať si platí sebevíc „o mrtych jen dobré“ o Gottwaldovi mnoho dobrého povědět nelze. Upadal skoro v polozapomenutí. Uplynulo více než čtvrt století a teprve pak se začaly Gottwaldovi stavět pomníky. Konjunktura nastala až za někdejšího na doživotí odsouzeného velezrádce jménem Gustav, kdysi uvězněného a obviněného s Gottwaldovým souhlasem. Najednou byl ten Gottwald potřebný, skoro nepostradatelný jako zakladatel dynastie; bývalý vězeň z Koloděj, Ruzyně a Leopoldova mu dal budovat pomníky. Ironie dejin? Ano. Zároveň však take jejich přímo železná logika.

Vilém Hejl  
/z Amerických Listů/

## HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-62000)

Tydeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu  
a potřebám našich drahých doma

**BOHU, CÍRKVI, NÁRODU**

YDÁVÁ KAŽDOU SOBOTU:

„VELEHRAD“, ČESKOAMERICKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO,

PUBLISHED EVERY SATURDAY BY:

CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.

2657-59 S. LAWDALE AVE. CHICAGO, ILL. 60623

Telefon: 762-2044

EDITOR - ŘÍDÍ: Father VOJTĚCH VÍT, O.S.B.  
s redakčním kruhem

POSTMASTER: Send address changes to:

HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave. Chicago, Ill. 60623

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CHICAGO, ILL.

Subscription prices: Roční předplatné:

BY MAIL: In US per year \$30

To Canada per year US \$33

Overseas per year \$35

BY AIR MAIL: \$30 + AIR STAMPS

Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK

111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602

(312) 263-6060

Redakce si vyhrazuje právo zasláné články a dopisy zkrátit,  
aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

January 18, 1986 — Vol. XI, No. 4.

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu  
v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské  
V Cicero, Ill. - 2414, S. 61st Ave.

FRANTIŠEK KARDINÁL TOMÁŠEK  
k článku Vasilu Rejdy  
(Pokračování ze str. 1)

Situace věřících je typická i pokud jde o tisk. Článek 20 naší ústavy stanoví: „Všichni občané mají stejná práva a stejné povinnosti...“

Mimo jiné to znamená, že nejen ateisté, ale i věřící mají stejné právo na tisk. Jaká je však skutečnost? V knihkupectvích je dostatek literatury ateistické, avšak t.č. není k dostání ani jedna kniha náboženská. Proč? „Ustřední církevní nakladatelství“ má zřejmě určité omezení, pokud jde o souhlasy k tisku náboženských knih. A pokud je něco povoleno, je naklad tak nízký, že je v nejbližší době rozebran.

Naším věřícím není lhostejné, že u nás již řadu let - až do roku 1985 - deset diecézí čeká na jmenování biskupů. Sv. Otec je stále připraven k tomu, aby i u nás obsadil všechny diecéze, takže zbrana je někde jinde!

Přesto všechno, že naši věřící, kteří tvoří velkou většinu našich občanů, dosud nejsou plně uspokojeni ve svých plně oprávněných náboženských požadavcích; jako občané se snaží obětavě a odpovědně plnit své poslání v našem národním společenství.

A je pro Vás i to důležité, že naši věřící, v jednotě s ostatními věřícími všech kontinentů světa, se svými kněžími, s biskupy a s nejvyšší hlavou Církve, se Sv. Otcem Janem Pavlem II., velmi přispívají pro zachování porozumění a míru v celém světě tím, že pracují především pro důsledné zachování spravedlnosti a základních lidských práv.

V tomto duchu intenzivně pracuje v Římě „Papežská komise Spravedlnost a mír.“ Ano, teprve tehdy přestanou závody ve zbrojení, když ve všech státech světa bude důsledně respektována spravedlnost a základní lidská práva, neboť nebudou důvody k sebeobraně a nebudou ani útočné plány.

Proto neustále psaní o míru a volání po odzbrojení a míru bude teprve tehdy nejen věrohodné, ale také účinné, až ve všech státech světa bděle a vytrvale se bude nejen hlásat

odzbrojení a mír, ale také důsledně se bude dodržovat spravedlnost a respektování lidských práv a to ve stejné míře pro každého občana.

S pozdravem  
František kard. Tomášek  
v.r. arcibiskup pražský

Redakci časopisu „Otázky míru a socialismu“ Helénska 4, 12000

Jan Strakoš:

## Jubilejní vzpomínka na P. Pavla Křížkovského

Letos je tomu sto let, co zemřel P. Pavel Křížkovský, jehož dětství a mládí zrálo pod slezskou oblohou v kraji neplachovském a v blízké Opavě. Slezské Orelstvo z vděčnosti k velkému odkazu tohoto kněžského buditele a odvážného průkopníka obrozené české hudby pojmenovalo svou slezskou župu jménem Křížkovského. Letos by tedy moravsko-slezské Orelstvo oslavovalo sté výročí jeho smrti, nebýt dočasnosti mlčení, k němuž všichni naši Orli doma jsou odsouzeni násilím komunistických diktátorů. Nuže také za tyto naše umlčené bratry a sestry chceme svou vzpomínkou projevit vděčnost tomu, jehož jméno slezská župa povznesla na orelské prapory.

Pavel Křížkovský se narodil roku 1821 v Brně, ale své dětství a mládí prožil na slezském venkově, jehož tradiční zbožnost a oddanost k zděděným zásadám lidové moudrosti, zrcadlící se tak bohatou měrou v lidových zvycích, krojích a písních, byly neocenitelnou oporou národnímu vědomí i v dobách nejkritičtějších. Toto poznání mělo pro budoucího kněze a hudebního skladatele rozhodující význam.

Pro Křížkovského bylo štěstím, že našel v neplachovském rektoru farní školy, Aleši Urbánkovi, pečlivého učitele, který mu dal pevné základy jak ve hře na klavír a varhany, tak i ve zpěvu. Ale Urbánek postřehl rovněž i jinak nevšední inteligenci chlapcovu, a tak mladý Pavel byl poslán na studie do Opavy. Poslední dvě třídy gymnasia dokončil v Olomouci a v Brně. Po jednoročním učitelování na venkově se rozhodl pro kněžství a brzy vstoupil do augustiánského řádu ve Starém Brně. Po svém vysvěcení na kněze působil nejdříve v Brně, kde se horlivě zúčastňoval obrozenectvého života v duchu Sušilovců i v přímé spolupráci s ním. Ale teprve v Olomouci,

kam odchází roku 1872 jako ředitel kůru při arcibiskupském dómu, mohl plně rozvinout své hudební plány. Zde také v duchu svých pozoruhodných opravných snah v církevní hudbě, jimiž předešel svou dobu, vytvořil příkladný chrámový sbor. A se stejnou energií se věnoval i organizaci českého hudebního života v Olomouci. Základy, které tam položil, a které byly právem nazvány tradicí Křížkovského, byly tak účinné, že na dlouhou dobu zaručovaly českému hudebnímu životu v Olomouci jeho vynikající úroveň. Ostatně vliv Křížkovského tradice se neomezoval jen na Olomouc a Brno, ale zasahoval plodně i na střední a východní Moravu a Slezsko.

Ovšem vlastní význam Křížkovského tkví ještě jinde. Byl totiž jedním z prvních našich skladatelů, který už před Smetanou začal tvořit českou hudbu v duchu písní lidových, národních. Ačkoliv se omezil téměř výhradně na sborovou tvorbu, jeho průkopnické dílo v tom ohledu znamenalo novou epochu v české sborové literatuře. Dokonce jeho přímý žák Leoš Janáček dospěl mezi jiným právě na podkladě tvůrčích podnětů Křížkovského k vytvoření i nového operního stylu, opírajícího se o melodii lidového zpěvu a nápěvové mluvy.

Křížkovský zharmonizoval téměř všechny lidové písně ze Sušilovy sbírky z roku 1840. Jeho sbory, plně dramatického vzrušení i melodického kouzla, technicky mnohdy velmi náročné, se staly nepostradatelnou součástí kmenového repertoáru našich nejpřednějších sborových těles, např. Moravských učitelů nebo Katolických akademiků „Moravan“. Jmenujme alespoň „Utonulou“, „Dar za lásku“, „Odvedeného prosbu“, „Šáteček“, „Divča, divča“, jež znějí stále svěže a nově tak, že otázka data jejich vzniku nepřichází vůbec na mysl.

Křížkovský vytvořil i několik duchovních sborů, z nichž nejpozoruhodnější je mužský sbor „Dvě hvězdy“, v němž Křížkovský vyjádřil svůj vřelý obdiv apoštolům Slovanstva, svatým Cyrilu a Metoději.

## XXXV. REPREZENTAČNÍ PLES OBLASTNÍHO VÝBORU ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ

Mnozí z vás dostali poštou naše srdečné pozvání na náš letošní XXXV. Reprezentační ples, který se koná v sobotu 25. ledna 1986 v tanečním sále předního chicagského hotelu The Ritz Carlton, 160 East Pearson Street.

Cestou krajaňského tisku zveme na nás již XXXV. Reprezentační ples celou naši krajaňskou veřejnost i všechny ty, jejichž adresy nemáme a nemohli jsme jim tedy naše pozvánky poslat.

Plesové přípravy jsou v plném proudu. Naše letošní debutantky Monica Filipek, Cicero; Marcela Hahn, Albany, Wisconsin; Elizabeth Karasek, Cicero; Melanie Simo, Riverside; Vikki Vlastnik, Berwyn. -

nacvičují již v Sokole Stickney své představení se krajaňské veřejnosti a polonézu, kterou se svými tanečnicemi předvedou. Rovněž taneční skupina Beseda/Domov za vedení Jana Uhlíře a Zdenky Židlické připravuje nové tance pro své vystoupení v programu večera.

Předsedkyně plesu Vlasta Vrázová s grafikem Milanem Košarem pilně pracují na upomínkové plesové knížce, kterou jako vždy účastníci večera obdrží.

Oblíbená „Bill Scott Or-

chestra“ - dobře známá ze svých vystoupení při společenských událostech chicagské oblasti, a při které se návštěvníkům našeho loňského plesu tak dobře tančilo - zpřijemní náš slavnostní večer pečlivě vybranou hudbou.

Naše letošní půvabné debutantky svým vkusným způsobem společnosti představí naši osvědčení „Master & Mistress of Ceremonies“ Dennis & Mary Ann Sadilek.

Koktajly (cash bar) se podávají od 6 hodin večer; večer začne v 7:00 hodin. Cena lístku včetně večere \$50.00 O rezervaci volejte laskavě kancelář ČSNRA v úředních hodinách od 9:00 A.M. - 2:00 P.M. (☎ 656-1117). Šeky vystavené na Oblastní výbor ČSNRA zašlete laskavě na adresu: 2137 So. Lombard Ave., - Room 202, Cicero, Ill. 60650 - 2081.

Lístky je nutné zaplatit předem plesu. Buďte tak hodní a neodkládejte své přihlášky! Pozvete na ples své přátele a známé jistě si z něj odnesou krásné vzpomínky do budoucna.

Zveme Vás co nejsrdečněji, abyste přišli s nami prožít radostnou atmosféru tohoto slavnostního večera, který se stal tak velmi významnou událostí společenského života naší zdejší národní větve.

Za Oblastní výbor ČSNRA  
Vlasta Vrázová, předsedkyně  
s plesovým výborem.

## Čs. národní rada americká Oblastní výbor Chicago

srdečně zve na

## XXXV. REPREZENTAČNÍ PLES

pořádáný v sobotu večer

25. ledna 1986

v plesové síni hotelu



## THE RITZ-CARLTON CHICAGO

160 East Pearson Street

PŘEDSTAVENÍ DEBUTANTEK 1986  
Vystoupení taneční skupiny Beseda/Klub Domov  
Hraje známý orchestr Bill Sott

VEČERNÍ ÚBOR

Koktejly v 6 hod. večer (bar za hotové)

Večere v 7 hod.

Vstupné včetně večere \$50.00

Prodej vstupenek a rezervace stolů v úřadovně ČSNRA  
☎656-1117 - Úřední hodiny 9.00 A.M. - 2.00 P.M.

## Kašpárkovo loutkové divadlo,

v sobotu 25. LEDNA 1986

ve 4 hod. odpoledne

v Masarykově škole

5701 W. 22nd Place Cicero. Ill.

Má poklonka, nazdárka,  
klaní se vám Kašpárek!!



## DOBA "BĚHEM ROKU"

### 2. NEDELE "BĚHEM ROKU"

**VSTUPNÍ MODLITBA:** Všemohoucí, věčný Bože, — který všechno řídíš na nebi i na zemi, — vyslyš snažné prosby svého lidu — a dej našim dnům svůj řád a mír. — Skrže tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

#### 1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE (Iz 62, 1-5)

Kvůli Siónu neumlknu, kvůli Jeruzalému neutichnu, dokud jeho právo nevzejde jako světlo, dokud jeho spása se nerozhoří jako pochodně.

Tu uvidí národy tvé právo a všichni králové tvou slávu. Ohdají tě novým jménem, které určí Hospodinova ústa.

Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce. Královskou členkou v dlani svého Boha.

Nebudeš se již nazývat "Opuštěná", nebude se zem tvá nazývat "Osamělá". Bude tvým jménem: "Ta, která se mi líbí", a jméno tvé země: "V manželství daná", neboť Hospodin si v tobě zalíbil a tvá země dostane muže.

Jako se jinoch snoubí s pannou, tak si tě zasnoubí tvůj tvůrce. Jako se raduje z nevěry ženich, tak Bůh tvůj se potěší z tebe.

#### 2. ČTENÍ Z PRVNÍHO LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KORINTANŮM (1 Kor 12, 4-11)

Jsou rozmanité dary, ale všechny pocházejí od jednoho a téhož Ducha. A je rozdíl ve službách, ale všechny závisí na stejném Pánu. A jsou rozmanité mimořádné projevy, ale všechno to pochází od jednoho a téhož Boha, protože on to všechno mocně ve všech působí.

Ty projevy Ducha jsou těm jednotlivcům dány k tomu, aby mohli být užiteční. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zase tentýž Duch poskytuje poznání, jinému opět se dostává od téhož Ducha víry, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými (neznámými) jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno.

Toto všechno působí jeden a tentýž Duch. On vhodně přiděluje jednomu každému zvlášť, jak chce.

#### SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE JANA (Jan 2, 1-12)

Byla svatba v Káně galilejské. Byla tam Ježíšova matka; a také Ježíš a jeho učedníci byli pozváni na svatbu.

Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: "Už nemají víno." Ježíš jí odpověděl: "Co ode mě žádáš, ženo! Ještě nepřišla má hodina." Matka řekla služebníkům: "Učiňte všechno, co vám nařídí!"

Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: "Naplňte nádoby vodou!" I naplnili je až po okraj. A přikázal jim: "Tedy naberte a doneste správci hostiny!" Učinili tak.

Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno — nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli — zavolal si ženicha a řekl mu: "Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když se hosté podnapíjí, víno horší. Ty jsi uchoval dobré víno až pro tuto chvíli."

Tak učinil Ježíš v Káně galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili. Potom se odebral i se svou matkou, a bratry a s učedníky do Kafarnaa a zůstali tam několik dní.

Tomáš Špidlík

### Liturgická anamnese

"Ten už žije jenom ze vzpomínek!" S touto poznámkou mně kdosi představil svého starého příbuzného. Dal mně tím taktně najevo, že se nepotřebuji namáhat, abych se s ním bavil. Nevede to k ničemu, už nevnímá. Jistě je to častá slabost stáří. Jsou už jakoby nasyceni životními dojmy. Jejich dnešní život vypadá jakoby to bylo jen rozměňování a trávení minulé stravy. Mluvíme o nich pohrdlivě? Je to nepravda. Je to vlastně šťastné stáří! Slabost se projevuje jenom tím, že už nedokáže přijmout novosti. Ale jinak je osobní život plný dojmů a reakce na ně se stále vyrovnávají. Jak daleko hůr jsou na tom starci jiného druhu, sklerotikové. Ti naopak vzpomínky ztrácejí, všechno zapominají. Výsledek? Říkáme lidově, že jim měkne mozek. Stávají se směšnými, přihlouplými a nakonec se rozpadá celá jejich osobnost, vztahy k ostatním se stávají nenormálními.

Jak důležité jsou vzpomínky pro vytváření osobnosti? Spojují v jedno všechno, co jsme zažili, zvětňují styky, které byly jenom letmé. Někoho jsme možná potkali jenom jednou v životě a řekl nám možná jenom pár slov, a přece vzpomínka na něj je trvalým prvkem, přetvářející silou až do smrti. Stačilo by na něj zapomenout a ochudili bychom celou svou osobu.

Vzpomínky nás také zařazují do celku života. Kdybychom zapomněli na štěstí, neměli bychom domov. Kdo v cizině zapomene rodný jazyk, ztrácí vlast. Národ, který zapomene na svou tradici, se stává proletářem a kočovníkem uprostřed bohatého města světové kultury.

Proč však o tom všem mluvíme? Myslim tu na nějakou jinou vzpomínku, daleko hlubší a trvanlivější, tu, která se koná při mši, při eucharistické bohoslužbě. Někdy se příliš prostoduše dělal tento rozdíl mezi katolickým a protestantským pojetím liturgie. Pro nás je eucharistie skutečná přítomnost Krista na oltáři, pro protestanty, říkalo se, je večere Páně jenom vzpomínka na minulost.

Nato se ovšem katolík ptá: A pro nás to není vzpomínka? Vždyť první modlitba po proměňování se jmenuje řecky anamnese, vzpomínka. V 3. mešním formuláři zní: "Proto na památku spásitelské smrti tvého Syna i jeho slavného vzkříšení a

nanebevstoupení a v očekávání jeho druhého příchodu přinášíme ti, Bože, toto díkůvzdání, tuto obět' živou a svatou." Mešní liturgie je tedy i pro nás vzpomínka. Je tomu tak podle výslovného přání Krista: "To dělejte na mou památku" / Lk 22,19/. Z druhé strany si však jsme vědomi toho, že tu jde o vzpomínku docela zvláštní, které se žádná jiná nevyrovná. V čem je její zvláštnost? Všimněme si okolností, kdo a nač vzpomíná při mši.

Na prvním místě chceme vzpomínat my, kteří jdeme slavit liturgii. Jdeme na vzpomínkovou slavnost. A právě proto, že jdeme na vzpomínkovou slavnost, míníme vzpomínat společně a úředně s celou církví. Nemůže jí v našich kostelích předsedat kdokoli, ale jenom biskup nebo kněz. Je to vzpomínka autorizovaná církví a svátostná. Svátost znamená, že tu je činný Bůh v lidské činnosti. Za knězem, který se modlí "Vzpomínáme", stojí živý a věčně přítomný Kristus, Bohočlověk. To, nač Bůh myslí, je skutečnost. Lidská vzpomínka zpřítomňuje to, co se stalo v minulosti, ale slabě, matně. Je to jenom stín prožité skutečnosti. Ale přesto kdyby se k tomu minulému zážitku vzpomínky nevaly, nebyla by ta minulost faktem tvořícím naši osobnost. Boží vzpomínka naopak není matná, slabá, pomíjející. Je to síla, přetvářející zjev ve věčnou přítomnost, v absolutní realitu. Bůh zemřel na kříži v jistém časovém okamžiku, za času Pontského Piláta. A přece v Boží skutečnosti je jeho smrt věčnou, tedy stále přítomnou. Eucharistická anamnese, vzpomínka, zpřítomňuje tuto věčnou přítomnost u Boha i do přítomnosti naší. Kristus je zde.

Když jsme tedy stanovili kdo vzpomíná, pokusme se ještě určit nač vzpomínáme. Je to krátce shrnuto v prastaré modlitbě po proměňování, které tedy říkáme anamnese, vzpomínka: "Vzpomínáme smrt, vzkříšení, nanebevstoupení..." Lidově se říká, že si při mši můžeme představit, jak stojíme mysticky pod křížem. Je to pravda, ale skutečnost je širší než představa. Kristova smrt se nedá oddělit v Boží mysli od vzkříšení a od konečné oslavy v nebi, zapadá do celých dějin spásy. Reneme-li, že probíhají při mši mysticky celé dějiny spásy, je to správné a vlastně to není správné. Řekli bychom to raději obráceně: celé dějiny spásy, které probíhaly v minulosti, tu zachycujeme v jednom okamžiku. Stojíme tedy při liturgii na prahu věčnosti. Litur-

gie pozemská přechází v bohoslužbu nebeskou. Anděl, podle slov prvního mešního formuláře, přenáší dary země na nebeský oltář před majestát Boží.

V této situaci nás nepřekvapí slova, která se v anamnesi pronášejí. Připomínáme tu, jak jsme řekli, smrt, vzkříšení, nanebevstoupení - události minulé a to v jejich historické souvislosti. Patří k nim pochopitelně i Kristovo narození, skrytý život v Nazaretě, učitelská činnost, zázraky. Ty všechny skutky jsou zařazeny do souvislosti Starého zákona a dějin lidstva. To všechno vzpomínáme. Vzpomínka se vztahuje k minulosti. Ale v mešní anamnesi je i výraz, který se vztahuje k budoucnosti, k druhému příchodu Krista.

Druhým Kristovým příchodem končí dějiny lidstva i světa. Zpřítomňuje se tedy v liturgii celý vývoj světa. Lidově bychom řekli: Při mši stojíme nejenom pod křížem, ale účastníme se i posledního soudu. Stavíme se po pravici Kristovu mezi ovce oddělené od kozlů /sr. Mt 18,12/. Děje se tu tedy neuvěřitelná věc, ale je logická v rámci toho, co jsme doposud řekli. To, co je fenomenologicky budoucí, je mysticky už přítomné. "Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život". Neríká se tu: Bude mít věčný život, ale má! Věčnost už je tu. Vim, že uvažujeme-li lidsky, tj. v čase, dovedeme tu formulovat mnoho námitek. Vždyť budoucnost je tak problematická! Co se ještě všechno může přihodit: Kolikrát ještě možná změním svůj zásadní postoj ke Kristu? Všecky tyto námítky pocházejí z toho, že přenášíme do Božího myšlení, které je věčné, všechny způsoby našeho myšlení v čase a v prostoru.

Da se alespoň na jednu z těchto námitek odpovědět dost prostě. Řekneme: Dnes při svatém přijímání zaujímám místo po Kristově pravici, jsem pro něho a s ním. Co bude zítra, nevím! Dodám k tomu: "Z mé strany je toto rozhodnutí v čase, tedy je tu možnost je změnit." Ale Bůh, který je ve věčnosti, přijímá tento slib na věky. Jestli já jej později zruším, děje se tu něco, co se vlastně dá velmi těžko pochopit a zač celá odpovědnost padá jen a jen na mne.

Jak jsme však už řekli, představy lidského myšlení nás tu ruší. A není divu. Eucharistická anamnese je přechod a myšlení člověka do věčné mysli Boží. Na tomto úžasném "přechodu" máme účast při slavení liturgie.

## Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623  
TELEFON: 782-2233

Prof. Jaroslav Krejčí  
Anglie

## Podstata současného protikladu: Západ – Východ

Máme-li ve stručnosti vyjádřit podstatu současného protikladu mezi evropským Západem a Východem, můžeme tak učinit s poukazem na čtyři problémové okruhy, které lze pokládat za stěžejní. Jde o vztah:

- a) k poznání
- b) k pojetí dějin
- c) k pojetí svobody a
- d) o strukturu moci.

Pokud se týká poznání, západní civilizace neuznává žádný světový názor či vědeckou teorii za obecně platné. Naproti tomu v sovětském systému se dialektický materialismus marxismu - leninismu přijímají jako neměnné východisko společenských věd a jako základní orientace pro filosofii a vědy přírodní.

Z výše uvedeného vyplývá rozličné pojetí dějin. Marxismus - leninismus tvrdí něco, co bychom mohli nazvat „jízdním řádem“ dějin. Běží o následnost sociálně - ekonomických formací, jejichž sled představuje v podstatě třídní cyklus. Od poměrné blaženosti na primitivní úrovni společnosti prvobytně-pospolné přes dramatický řetěz sociálně rozpolcených a vykořisťovaných společností /sociálních formací/ třídních ke konečné blaženosti na vyšší technické úrovni, k beztržní společnosti komunistické budoucnosti. Náboženská naděje je tak stržena s nebes na zem, vyjmuta z vesmíru a promítnuta výhradně do historického času. Tak je na rozdíl od náboženství a ke své nenapravitelné škodě podrobena empirické zkoušce. Naproti tomu západní civilizace ponechává teoretizování o průběhu dějin naprostou volnost. Rozsah možných přístupů a teorií sahá od optimistické víry v lidský pokrok až k úplné skepsi. Řešení společenských problémů je více věcí souhlasu zúčastněných než dedukce z nějakých obecně závazných pouček.

Třetím tematickým okruhem, v němž se projevuje zásadní rozdíl současných systémů, je pojetí svobody. Západní civilizace chápe svobodu jako možnost jednotlivce rozhodovat se a jednat bez omezení jiných lidí či společenských organizací. O omezení daná přírodou, omezení, která dosud moderní technika nezvládla, se v této souvislosti neuvazuje. Rovněž tak v rozsahu tohoto pojmu nepřichází v úvahu povaha jednání, k nimž /svobodně/ rozhodnutí

směřuje. Svoboda je tudíž vlastnost v podstatě negativní, svoboda od čeho, nikoli svoboda k čemu.

K jakému účelu je svobody užito /obecně lze říci k dobrému či zlému/, je záležitostí osvojení či odmítnutí norem vyplývajících z hodnotového systému této civilizace. Každý hodnotný systém je východiskem norem lidského chování, který pro praktické účely společenského soužití nalézá svůj výraz v právu. Základní normy západní civilizace, v níž individuální svoboda je kamenem úhelným, lze shrnout do tří základních bodů.

1. Nevyužívat vlastní svobody k poľlačování či omezování svobody druhých.

2. Společnost má pečovat o to, aby každý mohl t.j. měl příležitost svých takto kvalifikovaných svobod užívat. Za tím účelem musí udržovat odpovídající systém k regulaci konfliktů a k vynucování pravidel s tím spojených.

3. Společnost má nejen právo, nýbrž i povinnost tento systém bránit proti narušitelům jak vnitřním, tak vnějším. Do tohoto obecného rámce organicky zapadají základní principy křesťanské morálky, jejichž konkretizace je však v podstatě náročnější.

Pokud jde o pocit příslušnosti jednotlivce ke kolektivu, zdá se, že je to hlavně národní společenství, institucionalizované v národním státě, které je schopno vzbuzovat nejvyšší stupeň loajality a tudíž i případně obětování osobní svobody. Postupné oslabování tohoto pouta, které lze pozorovat po II. světové válce, nebylo, jak se zdá, dosud vyváženo přiměřeným vzrůstem loajality k národnímu Evropskému společenství. Nicméně lze zde pozorovat jistý posun nejvyšších lojalit směrem k větším celkům, což ovšem na druhé straně poskytuje příležitost k většímu uplatnění dílčích zájmů profesionálních a názorových skupin v nadnárodním měřítku. Vcelku však lze říci, že v současné civilizaci evropského Západu a Severní Ameriky došlo k jedinečné syntéze universalismu, založeného na humanitní filosofii přirozeného práva a mravního a duchovního dědictví mateřské civilizace křesťanské.

Pojetí svobody v sovětském systému vychází více z Engelsovy než z Marxovy formulace. Nicméně tato okolnost není pro naši úvahu podstatná. Marxismus - leninismus je v Sovětském svazu a ve všech zemích ovládaných komunisty svého druhu svažným přístřím, oficiálně

a závazně vykládaným ideologi komunistické strany /ideologové Komunistické strany SSSR zde vystupují v roli nejvyšších rozhodčích/. Otázka, do jaké míry Marx, Engels, Lenin či snad někdo jiný přispěl nejvíce k současnému výkladu, má smysl jen pro vnitřní potřebu komunistických stran, pro naši analýzu je však podružná.

V podstatě je pak svoboda v sovětském systému chápána jako mocnost ve dvou základních směrech. Za prvé jako mocnost lidského pokolení vůči přírodě, vůči jejím omezením lidských snah. Za druhé jako mocnost té společenské třídy, která rozpoznala /nebo v jejímž zájmu je, aby rozpoznala/ zákony dějinného vývoje a jednat v souladu s ním. Poznání zákonitosti - přírodních i dějinných - tak „osvobozuje“ lidstvo a tím i jednotlivce. Účelem výchovy je, aby se jednotlivec cítil spjat s touto částí lidstva, která tyto zákonitosti pochopila, a aby se zapojil do jejího společného úsilí. Společenství komunistických stran pod vedením Komunistické strany SSSR se pokládá za nositele správného poznání. Je majitelem, strážcem a vykonavatelem učení, které Klement Gottwald ve dnech komunistického nástupu k neomezené moci nadšeně vychvaloval jako „učení všech učení a umění všech umění.“

Z toho vyplývá, že takto „pravým poznáním“ obdařená strana má nejen právo, nýbrž i povinnost mobilizovat všechny lidské síly a přírodní zdroje k plnění svého poslání, t.j. k realizaci posledních dvou epochálních přeměn sociálních formací v dějinách lidstva: od kapitalismu k socialismu a od socialismu ke komunismu. Kdo síli tuto vizi a přispívá k jejímu uskutečnění, pochopil, co je smysl svobody v socialismu a komunismu. Marxistické pojetí osobní svobody respektuje nerušený rozvoj individuálních schopností a talentů jen pokud jsou v souladu s potřebami společenského vývoje. A o těchto potřebách rozhoduje samozřejmě jen komunistická strana. Pro všechny ostatní to znamená se přizpůsobit, či jak zní přílehlavý termín starého českého práva: „přimus“, což je pravý opak svobody v našem západním pojetí.

Z rozličného pojetí dějin a svobody zcela logicky vyplývá odlišná struktura moci. Společenská moc se zpravidla chápe ve dvou základních směrech. Jeden je dán mírou soustředění či rozdělení moci, druhý - je - dán - rozsahem

mocenských nároků a mocenského výkonu. Západ požaduje rozsáhlý rozptyl a omezený rozsah společenské moci. Struktura moci musí být pluralitní a rozsah moci jednotlivých jejích center musí být omezen tak, aby byla zaručena svoboda a lidská práva jednotlivce a jeho dobrovolných skupenství. V sovětském systému, kde jde o mobilizaci občanstva k plnění údajného historického poslání, řízeného komunistickou stranou, musí být společenská moc nezbytně silně koncentrována a okruh její kompetence musí být rozsáhlý. Nestačí koncentrovat moc politickou a ideově - výchovnou, jak to činí tzv. pravicové diktatury; je třeba také obsáhnout moc hospodářskou, jejíž rozptyl

se v dějinách často osvědčil jako únikový kanál z donucovacích prostředků, jejichž dopad musí nahrazovat nedostatek přesvědčení a ochoty dobrovolně se přizpůsobit.

Poslední tři pravicové diktatury, které v Evropě přežívaly až do poloviny či konce sedmdesátých let, španělská, portugalská a reická znaly jen soustředění moci politické a do jisté míry i ideově - výchovné. Konstelace moci hospodářské však byla pluralitní.

Za těchto okolností je těžko si představit, že by oba protichůdné systémy Evropy mohly nějak konvergovat. Prání spíše než objektivní analýza je otcem myšlenky, že by se marxistický komunismus mohl dát nějak zdemokratizovat.

## Apoštolky a automechanicky

Z ust 78 letě ženy v reholním rouchu nemá ta věta nic provokacího: „Chodíme jen tam, kde široko daleko není kněz.“ Na mnoho obcí Latinské Ameriky se hodí tento popis a ještě dnes je v Peru jedna diecéze pouze s třemi knězi a 21 sestrami. Zmírňovat následky nedostatku kněží je cílem „Kongregace misijních sester od učičiho a kajičiho Spasitele“, která byla založena r. 1961 přičiněním biskupa Friedricha Kaisera v oblasti kolem Caraveli v Peru. Tam byl zřízen i mateřinec. Generální představená pocházející z Paderbornu, sestra Willibrodís, přišla do Peru již před druhou světovou válkou jako evropská misionářka a byla nově kongregací svým řádem „zapůjčena“ nejprve „na tři roky“. Teprve později složila věčné sliby jako členka nové kongregace.

Kamkoliv sestry přijdou, začínají ihned stavět: Farní středisko a dům pro výchovu katechetů. Obvykle šesti až osmi sestram je předána farnost, takže jsou bezprostředně odpovědné místnímu biskupu. Ve třinácti diecézích Peru, Bolívie a Argentiny dnes sestry řídí 19 farností, v nichž žije okolo 210 tisíc lidí. Velké vzdálenosti vyžadují, aby kromě farního střediska byly zřizovány tzv. „mini-conventos“, domky, jež slouží jako farní kancelář, obývací a ložnice, v nichž sestry zůstávají několik dní. Při návštěvách po domech i na odlehlých „ranchos“ jsou potom schopny léčit i pečovat o duchovní život drobných rolníků a jejich rodin. Pořádají se kursy vaření a šití, sestry „vyhlásily boj“ al-

koholismu a pozvání kokainu.

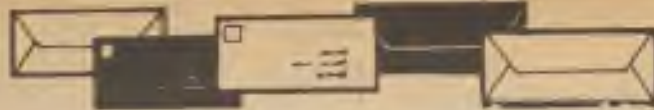
„Kdo mnoho vyučuje, musí mnoho vědět.“ zní heslo generální představené Willibrodís. Konečně jde o to vychovat katechisty, křtít, slavit bohoslužby, kázat, oddávat, pochovávat, vyučovat náboženství. V oběžníku sestry popisují jakou situaci nacházejí, když navštíví jednu ze svých obcí. Lidé jsou po skupinách připravováni na zpověď. „Konečně se všichni vyzpovídali“. Kněz od sester vyslechne přesný počet křtů a oddavek, jež už jsou zapřisávané do farních knih. Nato řekne: „Velkolepé! Rozdělně si práci! Já si vezmu oddavky a vy křtíte!“

Měla-li práce misijních sester nejprve charakter opatrného pokusu, nalézá dnes namnoze uznání. Pozvednutí kongregace na kongregaci s papežským právem, nastalo r. 1982. Diecézní delegát biskupství Anátuya na severu Argentiny, kde sestry řídí tři farnosti, řekl: „U lidí jsou velmi oblíbeny a knězi, kteří je poznávají při práci, oceňují jejich energické úsilí při misionářské činnosti. Jejich práce ukazuje metodu a ducha. Projevují se jako dobré apoštolky, jež zmáhají své úkoly.“

V mateřinci je to prosté: elektrické světlo jen na několik hodin, betonová podlaha, ubrusy „neznáme“. Nemají žádné sestry kuchařky, ošetrovatelky nebo uklízečky. Každá musí umět všechno. Opravy aut si dělají samy, i boty se sestry učí podrážet.

Přesto chce mnoho mladých žen patřit ke kongregaci a vlastnoručně ušitým rouchem. V tomto roce bude kongregace slavít 25 let od založení, budou k ní patřit v počtu více než 300 a zpěvem budou uctívat Ochran-kylni, Peru. ....

# DOPISY našich čtenářů



Cedar Rapids - Iowa  
Milý Father Vít a ctěná redakce:  
nejprve Vám, i když opožděně, přeji vše nejlepší, hlavně Boží požehnání v tomto novém roce. Zasilám Vám předplatné na náš milý Hlas národa.

Vím, že Vás velice překvapila zpráva o úmrtí Vašeho přítele a pilného čtenáře Václava Drahozala. Pohřeb byl moc krásný, zpívali jsme české zpěvy i „Kde domov můj“. Vím, že Venda měl na věčnosti velkou radost. Takových Drahozalů bychom tu měli mítí více. Já jsem s ním po mnoho roků pracovala v katolickém Sokole a ve Sdružení českých spolků. On byl moc dobrým starostou a předsedou. Já jsem byla jeho tajemník v obou organizacích. Oba jsme byli též členy Dramatického klubu „Česká Lípa u Osady svatého Václava“. On byl velice dobrým komikem. Jednou mně měl přivést na jeviště na trakači; dovezl mně tam, ale uprostřed jeviště mne vyklopil. To si můžete, Father, představit, co dělalo občerstvo! Našemu nápoředoví

vypadla knížka z ruky jak se smál a my jsme hráli bez nápoředoví dál. Říkali jsme to, co nám zrovna slina přinesla na jazyk. Po divadle jsme slyšeli, že to bylo jedno z nejlepších představení. Jeho bratr Frank nebyl „o nic lepší“. V jednom divadelním kuse přišel na jeviště o jeden výstup dřive. Paní Matyášová se k němu ze strany přitočila a povídá: „Franto, co tu chceš? Ještě tu nemáš co dělat? Až za chvíli!“ On se rozhlédl a povídá: „Přišel jsem se k vám podívat, jak to tu máte hezké; přijdu za chvíli zpátky“. Občerstvo sice nevědělo, co se stalo, ale za kulisami se mohli všichni smíchy potřhat. Takových příběhů se nám stalo více. Pan Hlubuček, Váš dopisovatel, by měl nějaké ty příběhy popsat a připomenout. Velice krásný dopis o dědečkovi měla v H.N. mladá Olga - jak ji zde říkáme, protože Vendova manželka je také Olga. Četla jsem ho její bývalé učitelce, pí. Chmelíčkové, která ji učila v české škole a moc se jí líbil. Ještě musím dodat, že já a můj

Jenda jsme se s Drahozalovými spřátelili už za mlada a po mnoho roků jsme si blízcí. Venda a Olga byli kmotry našim dětem a my zase jejich Standovi. Tež nikdy nezapomenu, jak jsme u nás společně kroužili zeli. My jsme měli velkou zahradu, zeli jsme vypěstovali a potom jsme se o něj rozdělili. Venda jako rezník přinesl vždycky salám na svačinu, když jsme zeli kroužili a nakládali.

Tak jsem toho již pro dnešek napsala dost. Na shledanou, Father, na podzim, při Svatováclavské české mši svaté, dá-li nám Bůh zdraví.

S Pánem Bohem!

Vaše Růžena Drymlová

Drahá paní Růženko,

děkuji Vám za pěkný dopis, v němž vzpomínáte na Václava a společná léta mladí v českém divadle a práci v katolickém Sokole a Dělníku. Když jsem se před lety začínal z několika knih dovídat o obětavé a záslužné kulturní práci našich zdejších amerických pionýrů, nepřestával jsem se divit jejich vytrvalosti, i když katolíci neměli vždy a všude potřebné pochopení ani u svých důstojných panů farářů, a z druhé strany do nich dost nešetřně bušili t.zv. svobodomyšlní krajané jen proto, že zůstali věrní katolickému Římu, který se v myslích některých i v USA stále ještě ztotožňoval s občasným habsburským politickým zneužíváním náboženství. A pak jsem se nakonec osobně ještě setkal s mnohými z Vás - potomky těch našich zdejších průkopníků z prvé, druhé či třetí generace, a to nejen v Chicagu, ale i v Nebrasce, v Iowě, ve Wisconsinu, v New Yorku, v Ohiu i v Texasu. Dosud jsem neměl příležitost rozjet se do Minnesoty, Kansasu, obou Dakot a podrobněji poznat našince v Kalifornii. Nestačím se ale přesto obdivovat té velké práci, kterou tu v USA i v Kanadě vykonali a stále si kladu otázky jak

na to jít dnes, abychom tu nezáůstali pozadu za jinými národními skupinami, v době, kdy toho my i národ doma ve staré vlasti nejvíce potřebujeme.

Upřímně Vás pozdravuji a všechny kolem Vás.

Váš Fr. Vojtěch

## Vzpomínám na Slovensko

Na Slovensko vzpomínám rád a často. Jsou to vzpomínky dvojího druhu. Osobní a orelské.

Když jsme v páté třídě reformně-reálného gymnasia začali s latinou, dostali jsme výborného latináře prof. Wženteka, který k nám přišel z Dolného Kubína. Pocházel z Podkrkonoší a první umístění dostal na Slovensku. Bylo to začátkem školního roku 1924-25 a latinu jsme měli každý den aspoň jednu hodinu. Řeklo by se „dřina“, ale kantor byl skvělý. Kromě vyučování pracoval na vydání latinsko-slovenského slovníku, aby - jak nám říkal - ulehčil slovenským gymnasiistům práci s překlady z latiny, poněvadž dosud tam používali slovníků latinsko-maďarských. My jsme mu pomáhali provádět tiskové korektury. Často nám také vyprávěl o krásách Slovenska a tím v nás vzbudil touhu poznat je na vlastní oči. Hned příští nebo další rok jsme jeli na „školní výlet“ na Slovensko a moc jsme se tužili: Vysoké i Nizké Tatry, Kubín, Banská Bystrica a Bratislava byly v našem programu. Domů jsme se vrátili unaveni, ale nadšení.

Při studiu matematiky na Masarykově universitě jsem se seznámil s páterem Graciánem Rakusem z Malacek, mnichem řádu sv. Františka a naše věrné přátelství mi pomohlo k tomu, že jsem hned dva dny po ukončení vojenské presenční služby učil svou první vyučovací hodinu matematiky v oktávě na

františkánském gymnasiu v Malackách. Tam jsem působil dva roky a nedovedu si představit lepší prostředí zvláště pro začátečníka v pedagogickém oboru. Prostředí pro žáky i vyučování bylo jedinečné. Většina žáků bydlela v bývalém Palfyovském zámku, přestavěném na internát, který byl obklopen velkým parkem s výbornými podmínkami pro sport a tělovýchovu. Bylo nás Moravanů a Čechů v profesorském sboru téměř polovina a náš poměr k představeným kláštera a ke všem slovenským kolegům velmi přátelský, upřímný, otevřený a bez jakýchkoliv problémů. Zvláště ředitel gymnasia páter dr. Peter Esterle a spirituál P. Beda byli velmi spokojeni s naším přínosem k dobré pověsti gymnasia v celé slovenské veřejnosti, což způsobilo, že významné osobnosti z celého Slovenska posílaly své děti na studium a výchovu do malebného františkánského gymnasia. Pan ředitel dr. P. Esterle dokonce několikrát prohlásil: „Kebych vás Moravákov tuná nemal, mohol bych ústav zatvorit.“ To nás ještě více pobídlo k usilovnější činnosti. A když jsem byl potom přeložen na státní gymnasium na Moravě, rád jsem Malacky a Slovensko navštěvoval a udržoval své přátelské styky.

Nyní o tom druhém směru, o činnosti v Československém Orle na Slovensku. První velkou událostí byl orelský slet v Bratislavě v roce 1928, který s celým sborem slovenských orelských činovníků organizoval již zesnulý bratr ing. arch. Vladimír Richter, tehdy náčelník bratislavské župy (tuším Radlinského). Tento slet byl vlastně přípravou slovenských Orlů na „Svatováclavské dny Orelstva v Praze“, v roce milenia smrti sv. Václava. Vydaril se skvěle a způsobil, že za rok se pražské ulice hemžily nejen orelskými, ale také národními kroji slovenskými, moravskými a českými a nechyběli ani sestry a bratři z Podkarpatské Rusi. A - což bylo ještě důležitější - po celém Slovensku se zakládaly nové orelské jednoty a navazovala se úzká spolupráce s jednotami, župami s ústředím Československého Orla v Brně. Do t.zv. ústředních rad (náčelnických, osvětových, organizačních, národopisných, hospodářských, branných a pod.) byli přijímáni zástupci ze Slovenska a na „Slovensku“ se

### PRAVĚ DOŠLA NOVÁ ZÁSoba

- Alois Jirásek: Staré pověsti české, ilustrované, vydání 1985, \$7.95, pošt. \$9.45.
- M.V. Kratochvíl: Národ sobě, ilustrované, 1983, \$6.50, pošt. \$7.75.
- České a moravské rybníky, ilustrované, 1985, 17.50, pošt. \$8.75.
- Pražský hrad, průvodce. Procházka hradem a prohlídka jeho památek. Ilustrované, 1985, \$3.25, pošt. \$4.50.
- Affons Mucha: Plakáty. 10 uměleckých barevných reprodukcí hodících se k zarámování, velikost 23 x 16 1/2 inče, \$15.00, pošt. \$17.50.
- Jarošová Emma: Dům u dvou skotiků (roztomilé vyprávění pro milovníky psiků a jiných zvířátek), \$9.50, pošt. \$11.00.
- Národní zpěvník, nové vydání. Zpěv s doprovodem kytary, harmoniky nebo klavíru. 175 písní. \$6.00, pošt. 7:25.
- Máme nový seznam magnetofonových pásek (Cassette tapes), zašleme zdarma na požádání.
- Na skladě ve velkém výběru: Křišťálové sklo, keramika, české granáty, kuchyňské potřeby jako mlýnky na mák, na housku, kráječe knedlíků, koření, čaje a byliny, gramofonové desky české a slovenské, panenky v krojích, šátky na hlavu, slovníky, učebnice a mnohé jiné. Pište si o seznam.
- Imp. sušené hříbky, světlé, jemně krájené: 1 lb \$24.00, pošt. \$26.85 - 1/2 lb. \$12.50, pošt. \$15.15 - 1/4 lb. \$6.50, pošt. 8.35.
- Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali o 7c více na státní daň.

**F. PANCNER, Inc.** 6514 West Cermak Rd.,  
BERWYN, ILL. 60404 ☎ (312) 484-3459.

Zastupce

**Tuzex**

dárkové společnosti do Československa.  
Přijďte se podívat, rádi Vás obsloužíme.



## PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD  
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎ (312) 795-0250

Rádi vás obslouží a na vaší návštěvu se těší  
MARY & STANLEY DYNA

pořádaly vzdělávací kursy ve všech oborech orelské činnosti.

Na jeden z nich z roku 1936 si zvláště dobře vzpomínám. Byl určen pro župní vedoucí, ženy i muže, a konal se v „Kulturnom dome“ v Ružomberoku. Účastníků bylo hodně a ze všech slovenských orelských žup, přednášející byli členi a členky obou ústředních náčennických rad. Jedno odpoledne přednášel br. prof. Pavel Dědičík o výchově nejen tělesné, ale s praktickými náměty a ukázkami. Seděl jsem spolu s ústředním náčelníkem Čs. Orla MUDr. Vojtěchem Jílkem (který byl nacisty za heydrichiády popraven) na kladině a sledovali jsme přednášku. Pojednou jsem ucítil mírný „žduchanec“ do boku a br. Jílek mi šeptal do ucha: „Podívej se,

tamhle na balkoně stojí za sloupem Hlinka!“ Nechtělo se mi to ani věřit, ale bylo tomu tak. Bedlivě naslouchal přednášejícímu. A když Dědičík skončil, sešel Msgr. Andrej Hlinka dolů k nám, pozdravil se s námi podáním ruky a hned následovala pro mne nezapomenutelná věta: „Keby takýto ľudia prichádzali na Slovensko, bolo by všetko v najlepšom poriadku!“ Krátce potom promluvil ke kursistům a potom se nás vedoucích zeptal, kde jsme ubytováni. Řekli jsme, že v rodinách ružomerských Orlů, načež rychle reagoval: „Seberte všetky ‚sakypaky‘ a ke mně na faru!“ V polední přestávce jsme se k němu přestěhovali a čekal nás tam už výborný oběd. Prožili jsme tam v jeho společnosti ještě tři dny

kursu a prodebatovali dopodrobna výchovný program mládeže a náplň orelského života - jak jsme jej nazývali - „od kolébky do hrobu“, neboť jsme jej chtěli předně pro život připravit a naučit zdolávat překážky, ale také mu v dospělosti poskytnout vhodnou formu zábavy i poučení a přinést nové poznatky v oboru praktickém, kulturním i náboženském. Byl opravdu nadšen našimi snahami a našli jsme v něm opravdového příznivce.

Ve slovenských jednotách Orla se v kategoriích dorostenců a mužů velmi dobře rozvíjel sport, zvláště pak lehká atletika. Jména jsem už bohužel zapomněl, ale ružomerský diskař a jiný bratr ve skoku vysokém se stali dokonce mistry ČSR.

Dorostenky a ženy úspěšně

pěstovaly národní tance a rytmiku a staly se velmi populární i u zahraničních katolických organizací, sdružených v Mezinárodní federaci katolické tělovýchovy (Fédération internationale d'éducation physique et sportive, FICEPS), která je uznána i Svatým stolicem. (Tato mezinárodní federace byla založena už před první světovou válkou; náš Orel se stal ihned jejím členem a účastnil se úspěšně všech t.zv. katolických olympiád.) Když se na jaře roku 1938 pořádal v Košicích kurs pro ženy v tomto oboru, přihlášily se k účasti a také přijely ženy z bratrských katolických organizací z Belgie a Francie.

Ve vězení, v němž jsem byl pro svou činnost v Orle, hlavně za účast na svolání hostýnské cuty v srpnu 1948, jsem se sešel

také se Šaňo Machem, bývalým generálním tajemníkem Slovenské ľudové strany (Hlinkovy). V mládí býval také Orlem, ale později v něm už nebyl činný. Když jsme ve vězeňské cele společně dopodrobna prodebatovali orelský cíl a program, otevřeně se mi vyznal, že to od něho byla velká chyba, že se nestaral o větší uplatnění a rozšíření Orla na Slovensku. „Bolo by to všetko dopadlo inak,“ prohlásil. Byl ke mně zcela otevřeným, upřímným orelským bratrem.

Došli k tomuto závěru všichni Slováci doma i v cizině jako on a ti orelští bratři a sestry z Bratislavy, kteří ihned po ukončení druhé světové války přijeli k nám do ústředí do Brna ve třech autobusech a žádali o pomoc při obnově Orla? Jim

## ČÍM PŘÍSPĚLI NAŠI LIDÉ K ROZKVĚTU AUSTRÁLIE?

Švýcarský „Zpravodaj Čechů a Slováků“ o tom nedávno přinesl velmi poučný rozhovor s krajanem Michalem Ciglerem. Pro jeho historickou důležitost a živost vypravování jej přinášíme i našim čtenářům.

**Rozhovor s Michaelem Ciglerem, australským etnologem českého původu.**

**Zpravodaj:** Pane Ciglere, vyučujete na melbournském Hawthornově ústavu pro vzdělání v oboru pedagogiky a hlavně se soustředíte na technickou angličtinu.

Michael Cigler: Ano, připravujeme učitele pro učňovské školy a technické koleje.

**Z:** V rámci tohoto institutu studujete etnické skupiny v Austrálii.

**M.C.:** Jsem aktivní hlavně v multikulturní pedagogice. Uvědomil jsem si už dřív, že australské dějiny se interpretují vždycky z britského hlediska. O zásluhách jiných etnických skupin se nikdo nezmiňoval. Napadlo mě, že by se měl zachytit podíl lidí nebritského původu, kteří se zasloužili o vybudování Austrálie v posledních dvou stech letech evropské historie. Že by se měla sepsat historie těchto skupin na půdě pátého kontinentu. Trvalo mi skoro sedm let, než jsem sehnal nakladatele. R. 1988, kdy bude „evropské“ Austrálii dvě stě let, bude 25-30 etnických historií příspěvkem k tomuto jubileu.

**Z:** Kolik knížek už vyšlo?

**M.C.:** Sedm. Historie Čechů, Poláků, Maďarů, Němců, Libanonců, Španělů a Angličanů z Cornwallu.

**Z:** Co Slováci? Budou mít také vlastní svazek historie?

**M.C.:** Já jsem napsal knihu o Čechách v Austrálii (The Czech in

Australia). Uvědomuji si, že Slováci jsou zvláštní etnickou skupinou. Narodil jsem se na Slovensku, chodil jsem tam do 15 let do školy, slovenština byla mým druhým jazykem, slovensky mluvím perfektně podnes. Jestliže se nikdo jiný nenajde, napíšu to o Slováčích sám.

**Z:** Kniha o Čechách už vyšla, mám ji před sebou. Vypátral jste prvního Čecha, který vkroutil na půdu Austrálie?

**M.C.:** První Čech přijel v r. 1793, tedy pět let po přistání kapitána Cooka 1788. Jmenoval se Tadeáš Hánke, rodák z Prahy, to, čemu by se dnes řeklo lékárník - tenkrát se léčilo bylinkami - měl hodnost námořního poručíka a dostal se do Austrálie v rámci výměnné služby, kterou mu zařídil císař Josef II. Hánke měl dovést do Evropy exotická semínka, která by měla být zasazena v botanických zahradách ve Vídni a v Praze. Skutečně je také sebral, sám píše, že jich měl „dva pytle“, jeden pro Prahu, druhý pro Vídeň, ale do Prahy je nedovezl, protože když se vrátil do jihoamerických základen v Peru, vypukly boje o osvobození od španělské nadvlády a o Hánkův projekt přestal být zájem.

**Z:** Hánke byl tedy první. Kteří Češi zanechali opravdu v Austrálii svou stopu?

**M.C.:** Opravdu se o australskou kulturu zasloužil dr. Jan Lhotský, který přijel do Austrálie r. 1836. Byl lékařem a

přírodovědcem. Kromě toho to byl dobrý hudebník a jeho záznam domorodé hudby je první svého druhu. Jmenuje se „Zpěvy žen kmene Menero“, kterýžto kmen sídlil na území dnešní Canberra.

**Z:** Koho byste řadil z moderní historie mezi nejzasloužilejší Čechy?

**M.C.:** Já bych je rozdělil na několik kategorií. Snad největší zásluhu o vývoj Austrálie má podle mého soudu Eduard Borovanský, rodák z Prostějova, baletní mistr. R. 1939 navštívil se speciálním baletním souborem Austrálii. Když se měli vracet, vstoupila Anglie do války, lodní doprava byla zastavena a Borovanský musel zůstat v Austrálii. Založil baletní školu a je považován za otce australského baletu. Dnes se jeho skupina jmenuje Australian ballet a z jeho školy vyšli nejlepší australské tanečnice. Druhou skupinou jsou hudebníci. Především někdejší kapelník pražského orchestru FOK, Rudolf Pekárek, se o australskou hudbu velice zasloužil. Pomohl mu k tomu Rafael Kubelík, který několikrát Austrálii navštívil a tam se také oženil ve starém zlatokopeckém městečku Ballarat. Když přijel v 50. roce, všiml si, že Pekárek dělal pomocného dělníka ve sklárně. Upozornil na něj australské úřady, které Pekárkův kontrakt zrušily a dosadily ho jako kapelníka rozhlasové stanice ABS nejdříve v Perthu a později v Brisbane. Dalším z hudebníků je Jiří Tancibudek, jeden z nejlepších hobojistů světa. Dnes vyučuje na adelaidské univerzitě a jeho zásluhou vyrostly generace výborných australských hobojistů, kteří mají světové jméno.

**Z:** Do Zpravodaje tu a tam dopisuje Jaroslav Kovářček.

**M.C.:** Ten přijel do Austrálie r. 1968 a měl dost štěstí. Měl tu výhodu, že si Austrálie už uvědomila, že mezi Čechy je hodně dobrých hudebníků. Kovářček byl přijat do státní služby jako odborník na dějiny hudby a redaktor hudebních pořadů a dnes patří v adelaidské rozhlasové stanici ABC k nejlepším odborníkům svého druhu.

**Z:** A kdo z Čechů udělal kus práce na jiném poli než uměleckém?

**M.C.:** Vždycky se říkalo, že Britové udělali pro Australii víc než jiné národnosti. Několik známých míst však založili Češi. Jeden z opravdových průkopníků byl Antonín Šponar, který založil lyžařské středisko v Thredbo, dnešní Svatý Mořic Austrálie. Dalším podnikatelem je Milan Vyhnálek, syrař a mlékař. Ten si uvědomil, že v určité části Austrálie by se dal vyrobit sýr, který dosud v Austrálii neexistoval, a vybudoval syrárnu, která je jednou z největších na kontinentě a vyváží výrobky do 35 zemí.

**Z:** A kdo dělá dobrou práci mimo umělce a podnikatele?

**M.C.:** Pak je tu skupina lidí, kteří pracují pro exulanty, starají se o ně, sponzorují je. Tu bych na prvním místě jmenoval Františka Vaňu. Ten začal vydávat r. 1950 český čtrnáctideník Hlas domova a vydával jej přes dvaacet let. Pomáhal lidem, informoval je, velmi často byl spojkou mezi Australany a Čechy a všecko naprosto nezištně, zdarma. Jeho práce byla uznána řádem British Empire Medal. Měl hodně spolupracovníků, ale s Vaškem Michlem a Karlem Wendtem drželi Hlas domova na velmi vysoké úrovni. Podle Peroutky to byly „jedny z nejlepších novin v exilu“

**Z:** A co sport? Čeští sportovci na australské půdě?

**M.C.:** Sport si zaslouží zvláštní zmínku. Když si uvědomíme, že v letech 1949/50 bylo 87 % českých exulantů pod 25 let, není divu, že brzo vznikly dva české kluby, Slávie Melbourne a fotbalový klub Praha Sydney. Oba se staly několikrát mistry Austrálie a působily asi 15 let. Pak nastala výměna generací, češtinu nahrazovala angličtina a české hráče vystřídali hráči jiných národností. Čeští sportovci reprezentovali Australii na Olympijských hrách. Honza Wágner se stal managerem lyžařského klubu, vedl r. 1964 australský lyžařský tým na Olympiádě v Innsbrucku. Vyznamenali se i lední hokejisté, I. Veselý a Z. Tikal, který na Olympiádě v Denveru r. 1954 hrál za Australany proti Československu, v jehož mužstvu hrál jeho bratr František. Zmíním se ještě o boxeru J. Zeyerovi a zápasníku V. Muchovi, který vynikl i jako letecký akrobat. Ale i v jiných sportovních disciplínách hráli Češi významnou roli.

**Z:** Češi jsou tedy významnou složkou dnešního života v Austrálii.

**M.C.:** Ano. V předmluvě k mé knížce, napsal jeden z nejlepších australských historiků Blainey, že je velký rozdíl mezi ekonomickými imigranty a politickými uprchlíky. Mezi přistěhovaleci najdeš asi zejména farmáře, které Austrálie potřebuje, kdežto mezi politickými uprchlíky - a tedy také Čechy - jsou rozmanitá zaměstnání, která prospívají zemi daleko, daleko víc než emigrace hospodářská. Austrálie si mnohem víc váží politických exulantů než ekonomických přistěhovalců. Trvalo hodně let, než si to uvědomila.

Johannesburg. — Druhý největší důl světa na platinu v Impala v Jižní Africe musel zastavit svůj provoz kvůli všeobecné stávce svých černošských dělníků. Protože správa dolu považuje tuto stávku za ilegální, propustila z práce 20 tisíc černošských důlních dělníků a hrozí jich propustit dalších 10 tisíc. Tito dělníci stávkovali protože požadovali vyšší platy. Jižní Afrika produkuje 60 % veškeré platiny spotřebované na celém světě; v dole Impala téžila dosud celých 40 % platiny, která je vedle zlata, diamantů, manganu a dalších vzácných kovů významnou částí jihoafrického vývozu.

Bejrút. — Někteří libanonští křesťanští politikové, včetně presidenta Amina Gemayela, vyslovili své rezervy k smlouvě o příměří v Libanonu, sponzorované Sýrií, nedávno podepsané v Damasku třemi předními libanonskými politickými osobnostmi, které jsou zároveň vrchními veliteli tří předních libanonských milic. Jak oba muslimští vůdci, kteří smlouvu podepsali, tak i Elie Hobeika, velitel křesťanských „libanonských sil“, naléhají však na to, aby tato smlouva byla Gemayelem přijata ve své celistvosti; není prý jiné cesty k zastavení už desetileté občanské války, která si vyžádala více než 100 tisíc lidských životů. Maronitské křesťanské náboženské autority odmítly přijmout podepsané příměří, protože se obávají toho, že tímto příměřím je v Libanonu ohrožena existence křesťanství. Ačkoliv příměří bylo podepsáno

v noci ze 8. na 9. ledna došlo v Bejrútu k novým bojům podél „Zelené linky“, oddělující západní mohamedánskou polovinu města od východní křesťanské.

Bagdád. — Irácká vláda oznámila, že prý její vojenské síly se znovu zmocnily části iráckého ostrova Majnoon bohatého na ropu; obsadily jej za ofensivy na začátku roku 1984. Na tomto ostrově bylo vyvrtáno 50 olejových studní; neví se však zda Irák se zmocnil i těchto naftových polí. Irák také oznámil, že Irán připravil velkou ofensivu proti Iráku, jejíž zahájení je prý iminentní. Irácký prezident Saddam Hussein opět nabídl Iránu příměří na skončení této války, která trvá už pět let; iránská vláda však odpověděla, že nemůže být řečí o vyjednávání mezi oběma zeměmi, dokud Hussein zůstane ve své presidentské funkci. Irácká letadla zničila v posledních měsících téměř úplně přístavní zařízení na umělém ostrově Kharg, hlavní vývozní stanici iránského zemního oleje. Irán však mezitím připravil nové možnosti pro vývoz svého oleje.

Tel Aviv. — Izrael má nyní 4,2 miliony obyvatel. Imigrace z ciziny však klesá; v roce 1984 tam přijelo 19,230 nových imigrantů a v r. 1985 pouze 11,298. Velká část těchto imigrantů ve zmíněných dvou letech byli habešští židé, tajně dopravení do Izraele z vyhladovělé Habeše v rámci „operace Mojžiš“. V r. 1984 přiletělo do Izraele 7,807 habešských židů a v r. 1985 pak 2,035. Na druhé straně emigrace

# LETEM

z Izraele do ciziny, hlavně do USA - vzrůstá; v r. 1985 se vysťahovalo celkem asi 30 tisíc izraelských židů. Příčiny těchto zjevů jsou současné ekonomické potíže Izraele, 200 % inflace, 6 % nezaměstnanost a také zmenšení vnitřní bezpečnosti; v r. 1985 bylo v Izraeli a na okupovaných územích při teroristických prepadech zabito celkem 17 židů.

Londýn. — Ředitelství cizích soukromých dobročinných organizací, operujících v suchem postiženém Sudánu, včetně přední britské dobročinné organizace Oxfam, oznámilo v depeši Spojeným státům, Spojeným národům a vládám západoevropských zemí, že by bylo mylné domnívat se, že v Sudánu už pominulo nebezpečí hladu. Naopak, asi 4 miliony lidí v Sudánu jsou prý nadále ohroženy hladem, protože dosud poskytnutá pomoc je nedostačující. Na rok 1986 prý Sudán bude potřebovat 400,000 tun potravin v pomoci, avšak bohaté západní země mu slíbily sotva polovinu tohoto potřebného množství; ve skutečnosti dosud ani neposlaly všechno, co slíbily. Navíc ještě mnohé dodávky uvázly v dokách u Rudého moře, za což však Západ nemůže.

Port-au-Prince. — V haitských městech Miragoane a Gonaïves došlo k masovým demonstracím obyvatelstva proti despotické vládě doživotního presidenta Jean-Claude Duvaliera. Armáda byla poslána na rozeznání demonstrantů; při vzniklých přestřelkách byli zabiti dva civilisté a velké množství jiných bylo zatčeno.

Pasadena. — US vesmírová loď „Voyager 2“ se blíží k planetě Uranu; dne 24. ledna se k ní přiblíží až na 50,600 mil. Planeta

**HLEDAJÍ SE PRÍBUZNÍ**

Hledají se příbuzní Josefa Lidumila LEŠIKARA, nar. 16. května 1806 v Herbortcích (Herbortsdorf). Do USA odjel 9. října 1853 a usadil se v Texasu. Pracoval jako jednatel Národních novin, vycházejících v St. Louis a byl jejich hlavní dopisovatel v Texasu. Zemřel 26. října 1887.

Případně informace sdělte do redakce tohoto listu. Děkujeme předem za každou informaci.



# SVĚTEM

Uran, složená z plynů je třetí největší oběžnice naší sluneční soustavy. Od slunce je vzdálena 1,86 bilionů mil. Kolem sebe má „prstence“ stejně jako Jupiter a Saturn. Sonda „Voyager 2“, vyslaná do vesmíru v r. 1977 se v r. 1979 přiblížila k Jupiteru a v r. 1981 k Saturnu.

Chicago. — Tři prominentní specialisté v ekonomii na Chicagské universitě, Joel Stern, Walter Fackler a Yale Brozen, předpovídají na rok 1986 silný rozmach americké ekonomie. Skutečný hrubý národní důchod, který je měřítkem ekonomického rozmachu, po úpravě z inflačního tlaku vzroste o 4 až 4,7 %. Inflace prý bude všeobecně pětiprocentní; index spotřebních statků však stoupne asi o 5,5 až 6 %. Ceny ropy značně klesnou - z nynějších 28 dolarů možná až na asi 20 dolarů za sud. Nezaměstnanost poněkud klesne, dokonce možná na 6,4 %. Výdělky akciových společností stoupnou o 12 %. Vládní výdaje však vzrostou o 8,5 až 9,7 %, ačkoliv Reaganova vláda ujišťuje, že provede všestranné snížení svých výdajů. Zmínění ekonomové považují návrh nového daňového zákona za všeobecně vadný, protože je nepříznivý pro investice a doufají, že nakonec nebude Kongresem přijat. Rovněž mají zato, že US president bude nucen vetovat zákon o omezení výdajů s cílem dosáhnout vyrovnaného rozpočtu, který rovněž považují za nepříznivý pro ekonomický rozmach.

Washington. — V prosinci 1985 nezaměstnanost v USA klesla na 6,9 %, což představuje nejmenší nezaměstnanost od dubna r. 1980. V našem státě Illinois nezaměstnanost klesla z 9,7 na 8,6 %; guvernér Thompson však považuje tento pokles za sezonní zjev a nikoliv za všeobecnou tendenci. Ve státě Illinois zůstává nezaměstnanost nejvyšší z 11 nejprůmyslovějších států; po Illinois přichází na radu Ohio, kde je 8,3 % nezaměstnaných. V Illinois je 5,201,000

zaměstnaných a 492,000 nezaměstnaných. V celých Spojených státech je 108,2 milionu zaměstnaných a 8,023,000 nezaměstnaných.

New York. — Podle studie uveřejněné v magazínu „US News and World Report“ z 13. ledna 1986 bude na konci roku 1986 ve Spojených státech jeden milion milionářů; to znamená, že jeden milionář bude připadat na každých sto amerických domácností. Většina těchto milionářů jsou podle této studie lidé, vlastníci podniky, které opatřují běžné denní potřeby obyvatelům USA. Milionáři jsou většinou lidé, kteří pracovali 10 až 12 hodin denně, 6 dnů v týdnu, po dobu 30 let i více. Jsou to také většinou muži bílé rasy, žijící v manželství se svou první ženou; je jim dnes průměrně kolem 60 let. Asi 63 % z nich má kolejni vzdělání. Mladí milionáři, kteří se svými znalostmi uplatnili v oboru počítačových programů jsou dosud menšinou.

Tripoli. — Po teroristických útocích na izraelské objekty na letištích v Římě a ve Vídni, při kterých zahynulo 15 nevinných lidí z nichž bylo 5 Američanů, se hněv Izraele a rozhořčení presidenta Reagana neúprosně obrátily proti diktátorskému režimu libyjského vládce Moammaru Khadafyho, který všeobecně podporuje mezinárodní teroristy proti Izraeli, a který je také podezříván z účasti na akcích v Římě a ve Vídni. Mluveci libyjské vlády od 6. ledna prohlašují, že Spojené státy a Izrael připravují proti Libyi vojenský útok, ačkoliv obě tyto země daly jasně najevo, že zatím neplánují žádný vojenský zásah proti Libyi. Spojené státy soustředily do Středozemního moře různé válečné lodě a president Reagan jednal o Libyi se svými poradci pro národní bezpečnost. Khadafy ze své strany vyhrožoval, že v případě vojenské agrese Spojených států proti Libyi, jeho agenti povedou boj různými teroristickými akcemi proti Američanům přímo na území samotných USA.

**PROGRAM ZÁJEZDŮ 1986 DO ČESKOSLOVENSKA.**

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga neb New Yorku za nejlevnější ceny.

14. a 29. května, 12. a 26. června, 10. a 24. července, 7. a 21. srpna a 4. a 16. září.

Každý zájezd je na 16, 23, a nebo na 30 dní pobytu a může být prodloužen až na 90 dní za stejnou cenu.

**ZÁJEZD NA SOKOLSKÝ SLET DO CURYCHU.**

Odlet 3. července z Chicaga, New Yorku neb Dallasu, 3 dni pobyt v Curychu a 13 denní zájezd Evropou.

Zájezd č.1 navštíví Švýcarsko, Itálii, Jugoslávii a Rakousko; zájezd č.2 navštíví Švýcarsko, Itálii, Jugoslávii, Rakousko a Československo.

Pobyt v Evropě může být prodloužen až na 90 dní. Cena zájezdů je mimořádně výhodná.

Zavolejte nebo napište o podrobný program a cenu.

**VYŘIZUJEME** rychle a spolehlivě návštěvu Vašich příbuzných z Československa.

Vyzádejte si podrobné informace a ceny u

**WEBER TRAVEL AGENCY, INC.**

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402  
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

599-4372 ROZPOČTY ZDARMA

*Independent Glass Service*

**VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE**

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)  
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE  
BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁTKÝ  
evropský vyučený sklenář u dědy a otce v Československu

Reaganova vláda bere toto varovanie vážne a podniká proti tomu nebezpečiu rôznymi protopatreniami. Také má obavu, že v prípade vojenskej akcie proti Libyi, 1.500 Američanů zaměstnaných a tučné placených v Libyi, by mohlo být zajato a užíváno jako rukojmí, podobně jako dříve 50 amerických diplomatů se stalo rukojmími Khomeiniho režimu v Iránu. Konečně 7. ledna se prezident Reagan rozhodl zakročit proti Libyi na ekonomickém poli. Vyhlásil proti ní vyjimečný stav, protože podporou mezinárodních teroristických akcí, jichž obětí jsou Američané, se její vláda provinila ozbrojenou agresí proti Spojeným státům. Rozkázal 1.500 Američanům, žijícím v Libyi, aby se svými rodinami opustili tuto zemi do 1. února jinak jim prý nemůže zaručit bezpečnost v případě zhoršení situace. Tito lidé zatím vyčkávají, co bude dále: US department jim už v r. 1982 rozkázal, aby se vrátili do Spojených států, avšak nic se jim nestalo, když této výzvy neuposlechli; V Libyi totiž mají život velmi pohodlný, který by ve Spojených státech neměli; za svou práci vydělávají 8 tisíc dolarů měsíčně, nemusejí platit daně a byt mají zadarmo. Khadáfy jim totiž tehdy zaručil, že v žádném případě je nebude nijak pronásledovat, protože potřebuje jejich znalosti v olejárském průmyslu, a chtějí-li se vrátit do USA mohou tak učinit kdykoli. Libye by konečně snadno našla za ně náhradu z jiných zemí. Zároveň US prezident vyzval americké spojence v západní Evropě, aby po vzoru USA uvalily na Libyi ekonomické sankce a přerušily s ní veškeré obchodní styky. Evropské země však nejeví mnoho ochoty vyhovět tomuto přání Spojených států a tak se účastní jejich proizraelské politiky. Západní Německo a Itálie už odmítly se podířit. Obchod mezi USA a Libyi dříve dosahoval výše 6 bilionů dolarů, avšak v r. 1981 dosahoval jen 200 milionů dolarů, když Reagan obvinil Libyi, že prý poslala do Spojených států skupinu vrahů, kteří měli za úkol zavraždit jeho samotného a přední členy jeho vlády. Jíž tehdy uvalil na Libyi první ekonomické sankce. Libye vyvází do ciziny svůj olej a dováží potraviny a průmyslové výrobky. Dnes jsou hlavními obchodními partnery Libye Itálie a Západní Německo; po nich přicházejí na řadu Španělsko, Francie, Turecko a Japonsko. V letech 1983-84 export z Libye činil 11 bilionů

dolarů ročně a import 7 bilionů dolarů. Nyní prezident Reagan zakázal všem Američanům s Libyi obchodovat, kupovat libyjské zboží a plnit jakékoli smluvní závazky vůči této zemi. US olejárské společnosti nesmějí libyjský olej kupovat a US stavební a podnikatelské firmy nesmějí spolupracovat na žádném libyjském rozvojovém projektu. Každý Američan, který by ekonomicky spolupracoval s Libyi se vystavuje trestnímu stíhání. - Dne 8. ledna prezident Reagan rozkázal zamrznutí všech vkladů libyjské vlády v US bankách, včetně filiálek v zahraničí a v US bondech; jde o několik set milionů dolarů. Čeká se, že v odvetu libyjská vláda rozkáže zadržení majetku US olejárských firem v Libyi, který se odhaduje také na několik set milionů dolarů. Přitom mluvčí americké vlády naznačili, že nebudou-li tyto ekonomické sankce účinné, a bude-li mezinárodní terorismus nadále dostávat od Libye finanční pomoc a v Libyi útočiště a trénovací základny, Spojené státy budou uvažovat o možnosti přímého vojenského zákroku proti Libyi. Politici analytisté říkají, že zostřené US ekonomické sankce vůči Libyi sice ukazují „ostré zuby“, že však tyto ostré zuby „toho asi mnoho neukousnou“, protože Libye může zvýšit své obchodní vztahy s jinými zeměmi. - Ministři zahraničí muslimských zemí na schůzi ve Fezu v Maroku uveřejnili rezoluci, ve které prohlašují „svou solidaritu“ s Libyi a v případě vojenské agrese ze strany Spojených států a Izraele jsou odhodlány stát na straně Libye. Při všem tom slavném klání stojí za povšimnutí tři věci. 1) Khadáfy se cítí pevně v sedle navzdory několika pokusům o vojenský převrat, poněvadž si vydrží dobře placenou elitní skupinu východoněmeckých vojáků, kteří mu vyvířili a pečlivě hlídají i jeho osobní arabskou stráž a zároveň mají klíčová postavení v generálním štábu libyjské armády. 2) Největším olejárským magnátem v Libyi je Američan ruského židovského původu Armand Hammer, majitel obrovských chemických závodů, jehož krabici zaživací sody má dnes každá americká hospodyně v lednici jako „deodorant“. O Hammerovi je všeobecně známo, že od dob Leninových je v Moskvě dobře zapsán a dnes tam vlastní v hotelu byt k svým častým návštěvám SSSR. MUDr. Armand Hammer by býval mohl dozajista nějak u Khadáfyho intervenovat, aby se ve svém hněvu proti USA a Izraeli mrlil, ale doposud se - ale-

spou veřejně - nijak neprojevil. 3) Khadáfy není zřejmě žádný hlupák, ale chladně vypočítavý politický stratég, protože si pro interview s US zpravodaji zasedl jako pracovitý hospodář na americký traktor, aby celému světu na TV obrazovce dokázal, že musí orat vyschlou libyjskou půdu, aby jeho pokojný lid měl co jíst a nemá čas na organizování nějakých teroristických akcí ve světě, i když stojí plně za Palestinci v jejich právu na stát.

Josef V. Tománek

#### K OSMDESÁTCE BORCE ALOISE ČÍŽKA

/Narozen 24.XII.1905 v Praze. V roce 1948 odešel do Francie, kde v Gagny u Paříže již 27 let vydava satirický časopis Bic.

Na štědrý den v zlaté Praze stovčátě, prvně na Letné jste spatřil svět a žil, s dětmi hrál jste si u cesty hrboleté, v práci nešetřil jste ruce houževnaté, pak jste svůj krb rodinný si založil.

Vynikal jste v učení a stál jste v čele řad Sokolských, mládeže a dělníků, za vylčeným cílem vždycky šel jste směle, nikdy nezradil jste Boha, Spasitele, lál jste chásce rudých cizopasníků.

Za národně socialistickou stranu, pražský lid Vás zvolil, byl jste poslancem - vzdoroval jste komunistickému klanu, a když Gottwald svobodu odzvonil hranu, nerad opustil jste s rodinou svou zem.

Sladká Francie Vám teply domov dala, za svobodu vděčíte jí každý den, věříte, že vlast, jež Sovětům se vzdala, zase bude svobodná a pevná jako skála, že v ní šťastný národ bude spokojen.

Pane poslance a redaktore Biče, dam nam služte satirou a humorem, dál útočte na vrahy a na lupiče, za náš exil, sourozence, za rodiče, aby zas jsme měli svou svobodnou zem.

/New York, 23.XII.1985/

## List O. biskupa Pavla Hnilicu (Bývajícího v Říme) prezidentovi ČSSR dr. G. Husákovi

Rim 19. otobra 1985  
Vel'avážený pán prezident!

Obračiam sa na Vás v osobnej veci, ktorá mi veľmi leží na srdci. Toto je po prvýkrát, čo píšem prezidentovi. Pod dojmom mojej ceskej učiteľky, ktorá mi ako malému žiačikovi rozpravala o prezidentovi a učila ma recitovať o ňom básničky, v mojich predstavach sa postava prezidenta ešte vždy javí ako starostlivého otca, na ktorého sa možno s dôverou obrátiť, keď všetky ostatné ustanovizne sklamú. A v takej situácii sa ja nachádzam dnes.

Moja 82-ročná mamička, ktorá žije na Slovensku, leží na smrteľnej posteli. Jej túžbou je, aby v tejto vážnej chvíli mala pri sebe aj mňa, svojho prvorođeného syna, najstaršieho z ôsmich detí. A mne by nič tak sladko-bôľne nepadlo, ako byť s ňou a urobiť jej tú poslednú synovsku službu: zatlačiť jej oči.

Je však nešťastím našich čias, že medzi mnou a mojou mamičkou stojí zdanlivo neprekonateľná prekážka. Píšem, že je iba zdanlivo neprekonateľná, lebo verím, že s Vašou pomocou, vážený pan prezident, sa dá odstrániť.

Prezident má moc a privilégium udeliť milosť aj na smrť odsúdenému zločincovi. Toto privilégium sa používa na zmiernenie ľudskej biedy a bolesti. Ak si ja nezasluhujem od Vás tento skutok milosrdenstva, istotne si ho zasluhuje moja mamička.

Preto Vás srdečne prosím, aby ste mi umožnili ísť k jej smrteľnej posteli, prípadne na jej pohreb.

Aj Vy ste mali matku a počul som, ako ste ju mali radi a ona Vás. Či je človek ateista, či veriaci, v láske k matke a v láske k vlasti sú zajedno. Obaja prechovavame lásku k našim matkám a k našmu Slovensku. Nech toto spoločne a hlboko ľudské cítenie preklenie priepasť, ktorú medzi nami vytvorila ideológia. Stretnime sa na tejto pode. Bude to služba nielen k vzájomnému dobru, ale aj služba ľudskosti a mieru.

Obviňujú ma, že moja činnosť škodí dobremu menu Republiky. Ja však iba poukazujem na tie chyby a omyly, ktoré ste aj Vy odsúdili. Bol som väznený v tom čase, keď aj Vy. Nevedel som, prečo. Po skončení ľudovej školy, som

bol šesť rokov robotníkom, potom som vstúpil do seminára a ako seminarista som bol odvečený a uväznený s tisícami iných. Neskoršie boli títo väzni nielen amnestovaní, ale aj rehabilitovaní. Mnohí vládni činitelia odsudzujú tmavé obdobie našich dejín ako roky bezprávia, keď človek bol pozbavený svojej ľudskej dôstojnosti.

Myslím si, že táto kritika nie je škodlivá, ale potrebná, pretože sa ňou skôr očisťuje než poškodzuje meno Republiky. Uvážte však, ako by mohla byť poškodená povosť a meno Republiky, keby sa mala svetová verejnosť dozvedieť, že synvyhnaneec nedostal povolenie ísť k lôžku svojej umierajúcej matky.

V týchto dňoch sa celý svet zhrozil nad správou, že juhoafrické úrady nedovolili matke navštíviť na smrť odsúdeného syna. Kultúrny svet nevie pochopiť, ako môže niekto byť schopný takého barbarstva. A ja sa iba domáham toho práva, ktoré tomuto nešťastnému Afrikáncovi odmietli.

Pán prezident, keď som sa tu v Ríme zdôveril s úmyslom, že sa chcem obrátiť na Vás, nikto mi neveril, že Vás obmäkčím. Sklamte týchto pochybujúcich a splňte nádeje dúfajúcich!

Ja verím, že neklopem nadarmo. Keď môj prvý pokus stroskotal, to mohlo byť tým, že sa moja žiadosť nedostala do Vašich rúk alebo že Vám ju predložili s tendenčným doporučením. A ďalej verím, že v srdci syna slovenskej matky sa nájde toľko spolupútenia a toľko úcty k tomu, čo nám je obom drahé a spoločné, aby ste mojej prosbe vyhověli. Za Vašu láskavosť Vám vopred ďakujem a prosím Všemohúceho, aby Vám to mnohonásobne vynahradil.

S uprimným slovenským pozdravom:

Pavol Hnilica S.J.,  
biskup.

Pozn. redakcie: Ani O. biskup Pavol Hnilica ani žiadny z jeho dvoch bratov, ktorí žijú v zahraničí nedostal dovolenie č. s. úradov navštíviť zomierajúcu matku alebo zúčastniť sa na jej pohrebe, ktorý sa konal v utorok 22. oktobra 1985.

/přetištěno z časopisu Posol/

### PRODÁM

stavební parcelu na Floridě  
LEHIGH ACRES  
12 mil od Ft. Myers  
Cena \$5000  
Písťe do adm. H.N.  
zn. „Stáří“

## List svatého Otce Jana Pavla II.

státnímu sekretáři kardinálu Casarolimu, kterého poslal v červenci na moravský Velehrad, jako svého osobního zástupce ve funkci papežského legáta k oslavám 1.100. výročí smrti sv. Metoděje.

Našemu ctihodnému bratru Augustinovi Svaté římské církve kardinálovu Casarolimu, legátu na slavnosti velehradské ke cti svatých Cyrila a Metoděje v Československu.

Mezi mnohými slavnostmi, které se konají v rámci jedenáctistého výročí smrti svatého Metoděje, má zvláštní význam slavnost, kterou hodlají konat na Velehradě 7. července věřící v Československu. Neboť země, kterou obývají tyto dva národy, byla z valné části svědkem apoštolátu svatých Cyrila a Metoděje a přijala poslední výdech i mrtvé tělo prvního z obou bratří. Velehrad, Stará Boleslav, Nitra, Děvín jsou podle svědectví dějin svědky jejich poslání a také života.

O této historické události se zmiňujeme v nedávném našem okružním listě „Apoštolové Slovanů“ těmito slovy: „Apoštolskou a misijní činnost svatých Cyrila a Metoděje, která spadá do druhé poloviny 9. století, možno považovat za první účinnou evangelizaci Slovanů. Jednotlivá území zasáhla různou měrou, především však zahrnovala kraje v tehdejší Velké Moravě, zvláště území „metropole“, jíž stál v čele jako pastýř Metoděj: totiž Moravu,

Slovensko a Panonii, která je součástí dnešního Maďarska. Do širokého okruhu působnosti, která byla výsledkem této apoštolické horlivosti misionářů vyučených Metodějem, náležely i ostatní kmeny Slovanů západních, především těch, kteří obývali území Čech!“ (Encyklika Slavorum Apostoli).

Tuto skutečnost máme bedlivě na zřeteli a naše srdce nás vede k tomu, abychom jasně ukázali, že máme účast na tomto slavném dni v Československu. Proto jmenujeme Tebe, pane kardinále, svým legátem na velehradské slavnosti. Vždyť Ty zblízka znáš a sleduješ námahu Petrova nástupce, jeho starosti i radosti, a proto můžeš výrazně představovat naši přítomnost a velmi jasně vyjádřit naši lásku.

Dobře také víš, jak si ceníme díla soluňských bratří v evangelizaci slovanských národů, v rozvoji jejich lidské i občanské kultury i v úsilí o jednotu Východu, odkud pocházeli - a Západu, který je přijal za své. Prohlášení Cyrila a Metoděje za patrony Evropy spolu se svatým Benediktem pramení právě z tohoto našeho přesvědčení. „Cyril a Metoděj jsou jakoby spojující články, anebo jakýsi duchovní most mezi tradicí východní a západní: Neboť obě splývají v jedinou velkou tradici všeobecné církve.“ (Enc. Slavorum Apostoli).

V díle těchto obou světců se spojuje věrnost k neměnné zvěsti evangelia i péče o pole, přijímající tuto setbu. Spojení tradic Východu a Západu, které je tak mnoha způsoby a obdivuhodně vyjádřeno životem a

činy svatých bratří, potvrzuje nám, že nikdo není tímto sloučením nucen vzdávat se svých vlastních duchovních a národních hodnot, a že úctou k dědictví cizímu zřejměji vysvítá duchovní bohatství vlastní to-muto - kterému národu.

Mimoto svatý Cyril a Metoděj svým dílem nás učí, že všechny formy vzdělanosti, které směřují k dobru, pravdě a kráse, vyvěrají ze Zjevení a ze světla Kristova evangelia, takže den ze dne se tyto hodnoty stále více rozvíjejí.

Učení a památka těchto vzdělaných apoštolů slovanských zůstávají tedy stále živé. Olomoucká arcidiecése, na jejímž území stojí Velehrad, chlubí se jimi jako svými patrony. Dokonce hlavní oltář katedrály je jim zasvěcen od počátku 14. století. Také teologické fakulty v Československu nesou jejich jména. I známé ekumenické velehradské sjezdy s pravoslavnými slovanskými církvemi, které se konaly za arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana - blahé paměti - byly výsledkem „školy“ těchto dvou světců.

Protože je naším přáním, aby příklady doby minulé zůstaly vzorem kterémukoliv věku, pronášíme přání, aby tyto výroční slavnosti trvale se projevovaly uchováváním a růstem pravé víry, utvrzováním a šířením křesťanské naděje a zápalu a šířením účinné křesťanské lásky. Tak evangelium ať ukazuje cestu k dobru člověka a lidské vzdělanosti a lidská vzdělanost ať je trvale ozařována světlem přicházejícím shůry.

Nakonec Tě, náš ctihodný bratře, prosíme, abys dobře vložil tyto naše pocity a myšlenky oběma národům Československa, které nosíme v srdci a v denních modlitbách doporučujeme Kristu Pánu, abys jim tlumočil naše otcovské požehnání a ujistil je naší velkou láskou k nim. A této slavné velehradské bazilice udělujeme vyznamenání Zlaté růže.

Dáno ve Vatikánu 28. června roku 1985, v sedmém roce našeho pontifikátu.

Jan Pavel II., papež

Poté přistoupil k mikrofonu papežský legát kardinál Agostino Casaroli, který přednesl svůj projev o významu cyrilometodějské misie, první část česky, druhou slovensky. Byl velmi vřele vítán a věřící zvláště oceňovali, jak dobře vyslovoval češtinu i slovenštinu.

„Draží přátelé, jak můžete slyšet, vaši dva slovanští apoštolové i učitelé nezpůsobili zázrak, alespoň u mne, abych se naučil vyslovit vaše krásné, ale neskutečně české „ř“. Doufám, že se mnou bude jednáno podle evangelia, bude odpuštěno mnoho tomu, kdo miloval mnoho.

S radostným rozechvěním a pohnutím vzpomínám na dávné a přesto tak aktuální události, jež nám zpřítomňuje účast na této oslavě, téměř jako bychom je sami prožívali. Před 11 stoletími arcibiskup Metoděj skončil svou pozemskou pout' v této zemi, jež se stala jeho zemí, a kde prožil dlouhé roky namáhavé činnosti. Velehrad - podle starobylé tradice - láskyplně strážil hrob tohoto člověka, kterého uctívá církev na celém světě, ale zvláště v Evropě. Zvláště drahý je však vám, Moravané, Čechové a Slováci, jakož i vám, všichni národové, již společně s vámi tvoří velkou rodinu slovanských národů.

Jsou dolišné, každý má vyhraněný svéráz, a přesto úzce spojené hlubokými společenskými kořeny. A právem je drahý vám i ostatním slovanským národům arcibiskup Metoděj, který byl spolu s bratrem Cyrilem - filosofem - vaším velkým věrozvěstem a zároveň velkým průkopníkem civilizace v životě vašich národů, když vstupovaly na evropskou scénu.

Tyto události dobře znáte, jak jejich občanské, tak náboženské aspekty. Nemusím vám je jistě připomínat. Rád bych se s vámi v této chvíli podílel na radosti a vděčnosti, jež naplňují vaše srdce při vzpomínce na dva slovanské apoštolové. Těší mě především až k

pohnutí, jež bych těžko vyjádřil, že se s vámi účastním této oslavy 1100. výročí smrti arcibiskupa Metoděje jako legát svatého Otce Jana Pavla II., prvního slovanského papeže v dvoutisíciletých dějinách katolické církve. Čest, kterou mi uděluje toto zvláštní poslání, se vyrovná pouze uspokojení, že jsem v zemi i uprostřed lidu, který se mi stal z mnoha důvodů velmi, velmi drahý.

Encyklikou Slavorum Apostoli, jež byla zveřejněna v těchto dnech, svatý Otec Jan Pavel II. chtěl upoutat pozornost světa na evangelizační dílo svatých Cyrila a Metoděje i po 11 stoletích. Četba a rozjímání tohoto papežského dokumentu bude pomáhat zvláště vám i všem, kteří patří k velké rodině slovanských národů. Papež, který v r. 1980 prohlásil Cyrila a Metoděje za spolupatrony Evropy společně se svatým Benediktem, chtěl znovu připomenout život dvou soluňských bratří, jejich činnost věrozvěstů a budovatelů církve zvláště na území Velké Moravy a jejich zásluhy v oblasti kultury.

Když se velkomoravský kníže Rostislav obrátil do Konstantinople na císaře Michala III., žádal „právě takového učitele, který by nám mohl vysvětlit pravou křesťanskou víru“. Avšak dodával: „Vysvětlit ji v našem jazyku, neboť uvidí-li to ostatní slovanské kraje, budou následovat náš příklad.“ Samozřejmý požadavek, řeklo by se a zcela rozumný, a přesto nebylo tak snadné vyhovět. Křesťanská víra byla už předtím hlášána těm národům, ale, přestože odvykli pohanství, nedokázali opravdu proniknout do křesťanského náboženství, i když k němu jakýmsi způsobem vnikli srdcem. Císař Michal dokázal, že chápe problém, a že zná někoho, kdo by jej mohl vyřešit. „Vím, že jsi unavený, filosofe - Kostantine, ale je nutné, aby ses ujal toho dalšího poslání, neboť nikdo jiný je nedokáže tak dobře splnit.“ Cyril mluvil slovanským jazykem stejně jako Metoděj, který ho doprovázel. Nespokojil se však jenom s tím. Správně uvažoval, že samo kázání, i když mu lidé, k nimž byl poslán budou rozumět, přinese plody, ale ne tak hojně a trvalé, jak je zapotřebí. Bylo nutné, aby jim Boží slovo bylo předáno i psané, aby si ji ten, kdo je slyšel, mohl znovu přečíst, lépe si vřít do paměti, rozjímat o něm a sdělit je i těm, k nimž nemohl dolehnout hlas kazatele. Po tolika staletích je snad obtížné pochopit pravý historický dosah díla filosofa

Our 103rd Year

## SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of  
Federal Home Loan Bank System

Road 12 & Grand Ave.  
FOX LAKE, ILL. 60020  
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS  
—up to \$100,000.00—  
by Federal Savings and  
Loan Insurance Corp.

A FRIENDLY  
SAVINGS  
INSTITUTION  
SERVING A GREAT  
COMMUNITY

SAVING IS  
CONVENIENT  
HERE!

Every feature of our  
association is designed  
with safety, increased  
earnings and conveni-  
ence for you in mind.

For your convenience:  
— a Save-by-Mail plan,  
— easy-to-serve-you  
office facilities,  
— fast service,  
— free parking.  
Come in.  
Satisfying friendly service

CORNER  
26TH & PULASKI  
CHICAGO, ILLINOIS 60623  
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.  
N. RIVERSIDE, IL. 60546  
PHONE: 442-5700

## COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

✦ Main Bank  
✦ 3322 South  
✦ Oak Park Ave.  
✦ Berwyn, Illinois  
✦ 60402  
✦ Manor Branch  
✦ 5919 West  
✦ 35th Street  
✦ Cicero, Illinois  
✦ 60650  
✦ ALL PHONES:  
✦ 484-0800

Cyrila, že totiž našel způsob, jak graficky zaznamenat výslovnost jazyka, který byl tak cizí tehdejšímu jazykům zvláště řeckému. Vynález hlaholského písma, z něhož se nakonec pak vytvořila azbuka, je jistě jedním z ohniskových bodů evropského i světového kulturního vývoje.

Dva solušní bratři měli ještě daleko větší zásluhu, a to nejen náboženskou, nýbrž i kulturní, že použili toho prostředku, aby přeložili do slovanského jazyka nejprve evangelia a pak ostatní knihy Písma sv. a posvátné liturgie. Nové ideje, vzdálené těm prostým a primitivním, jež ten jazyk byl dosud zvyklý vyjadřovat, teologické a filosofické pojmy, těžko dostupné drsným myslím, to všechno vyžadovalo krajní přesnost. Byl to velmi náročný úkol, který vyžadoval mimořádné rozumové úsilí a věrnost literě i duchu zjevení a křesťanskému teologickému myšlení." - Dále pak pokračoval papežský legát Agostin kardinál Casaroli slovensky:

Celá církev je zaviazaná nesmiernou vd'achnosťou dvom apoštolom Slovanov za túto ich námahu i za ovocie, ktoré po čas ich života i po ňom - (život Konstantína-Cyrila bol dosť krátky) - priniesla a ešte stále prináša aj tam, kde slovanská cyrilika dala miesto latinskému písmu. Ale aj európska civilizácia vzala na seba dlh, ktorý ešte trvá, voči tomu, čo vedel dať začiatočnú formáciu v originálnej kultúre, ktorá prostredníctvom rozličných prejavov myslenia a literatúry tak posvätné ako aj profánnej dosiahla v nasledujúcich storočiach až po naše časy vždy rozsiahlejší a plodnejší rozvoj a zvel'abenie.

Slovanská a vo všeobecnosti aj európska civilizácia zostala v každom prípade poznačená kresťanskou pečatkou, ktorá charakterizovala jej počiatky. Aj pápež Ján Pavol II. nie bez hlbokého dôvodu videl v tomto apoštolskom základe mohutné zdovodnenie nádeje vyššej budúcej jednoty Európy. I keď dnes jestvujú početné a ťažko prekonateľné rozdiely, čo prerývajú jej tvár i jej ducha.

Činnosť sv. Cyrila a Metoda vo svojej obnoviteľskej odvaha, nadovšetko keď chceli uviesť užívanie slovanského jazyka do liturgie, nemohla nevzbudiť silné rozpaky a húževnatý odpor.

Dosiahli však porozumenie a rozhodnú podporu pápežov, ktorí museli postupne skúmať ich záležitosť a ktorí prijali ich dôvody a dalekosiahlu prezieravosť. Toto dôverné a plodné pojivo s Apoštolskou stolicou ostáva jednou z náj-

výraznejších i najdôležitejších vlastností života a činnosti svätých bratrov.

Cyril sa dokonca stal Rimanom. V Ríme sa skončil jeho krátky a intenzívny život a tam spočíva aj jeho telo, cieľ putí predstaviteľov slovanských národov, ktoré ho uctievali ako svätého i ako učiteľa. Metod, menovaný pápežom Hadriánom II. za sriemského arcibiskupa i pápežova legáta pre Moravu i Panoniú, ešte raz zažil rozhodnú podporu rímskeho pápeža, Jána VIII. Jeho zákromkom bol vyslobodený z väzenia, do ktorého ho nespravodlivo odsúdili, a po druhej ceste do Ríma od neho dostal slávnostné potvrdenie správnosti svojej činnosti.

Záujem, porozumenie a láska Sv. stolice voči veľkej rodine Slovanov sa neumenšili ani po odstupe 11 storočí. Dokonca dnes skutočnosť, že na katedre sv. Petra je pápež z ich rodu, im dáva ešte väčšiu záruku, že ich mentalita, ich aspirácie, ich tradície sa ešte lepšie pozývajú a oceňujú. Teším sa, že môžem tu, pri hrobe svätého arcibiskupa Metoda, prejavit' vďačnosť Sv. stolice za vernosť, preukazovanú z presvedčenia i z lásky toľkých miliónov katolíkov v slovanskom svete voči cirkvi, ktorá podľa slov sv. Ireneja predsedá spoločnosti lásky, tj. rímskej cirkvi. A teším sa, že môžem vyjadriť nádej Sv. stolice, ktorá očakáva veľký prínos pre cirkev i ľudstvo z náboženského a kultúrneho bohatstva slovanskej duše.

Dnešná slávnostná liturgia vás vyzvala k chvále slávnych mužov, za akých právom pokladáte svojich predkov, zbožných mužov, ktorým nechýbali dobré skutky. Ich telá pochovali v pokoji, no ich slávne meno žije a ich chválu zvestovat budú budúci stáročia.

Ale ešte dôležitejšie sa mi vidí to, čo o týchto slávnych mužoch sa tvrdí v posvätných textoch. „Pri ich potomstve zostal ich majetok a posvätné dedičstvo u ich vnukov." Vy, vy jste toto sväté dedičstvo viery a civilizácie, ktoré vám zanechali Cyrila a Metod. Odovzdajte verne toto posolstvo generáciám, ktoré prichádzajú

po vás. Zvlášť vy knazi, vy vychovávateľa, vy kresťanskí rodičia, zodpovední ochranovia tej domácej cirkvi, ktorou je rodina.

Keď od 11 storočí, ktoré prešli od smrti sv. Metoda, hladím do budúcnosti vašich národov, zo srdca vám želim pokoj, prosperovanie, vždy väčší pokrok hmotný, kultúrny a duchovný. Kiež by sa veľká rodina slovanských národov usilovala vziať na seba zodpovednosť, uloženú jej minulosťou, a splnila očakávanie histórie, alebo po kresťansky hovoriac Božej prozretelnosti. Nechže je zárukou toho Pánovo požehnanie, ktoré svolávam spolu s ochranou sv. Cyrila Metoda a pomocou Matky Božej, ktorú tak nežne milujú vo vašich krajinách! Nechže je zárukou toho požehnanie sv. Otca, ktorý prítomný v duchu medzi nami spolu s nami d'akuje Bohu za udelené dobrodenie, za ktoré d'akuje dielu veľkých apoštolov Slovanov, a s nami hladí s modlitbou do budúcnosti národov, ktoré z takých zvláštnych dôvodov sú jeho.

Zlatá ruža, ktorú mám česť priniesť v jeho mene ako znak zvláštny úcty a lásky, bude tu pre pútnikov, ktorí prídu z rozličných krajín do tohto chrámu, dôkazom, že je s nimi srdce a modlitba pápeža, syna slovanského rodu."

\*\*

Hlasateľ: „Jeho eminence by chcela vedieť, jestli jste opravdu tomu rozumeli."

„Ano, ano, ano!!!"

Hlasateľ: „Je to pro něj povzbuzením a doufá, že při 1200. výročí smrti sv. Metoděje mu to půjde ještě lépe s tou řečí." Ohromný potlesk a smích.

\*\*

V pondělí 8.7. kardinál Casaroli navštívil Trnavu, Nitru, kde se k němu připojil biskup Feranec, a nakonec Bratislavu, kde si prohlédl hrad. Na hranicích se s ním rozloučil biskup Feranec.

\*\*

Ihned po návratu do Říma zaslal kard. Casaroli list kard. Tomáškoví:

„Pane kardinále, ihned jakmile jsem se vrátil

do Říma po návštěvě Vašich milých zemí, znovu toužím vyjádřit Vám svoji velkou radost, kterou jsem zakoušel, když jsem se mohl účastnit jako legát sv. Otce oslav 1100. výročí smrti sv. Metoděje, jež se konaly 7. července na Velehradě.

Prosím Vás, tlučte to mým jménem i ostatním biskupům a ordinářům, kněžím, řeholníkům a řeholnicím a všem katolíkům v Československu.

Projevy víry a nadšení, jakož i docela mladých na slavnostních bohoslužbách v neděli ráno zanechaly ve mně dojem, jaký jsem mohl zakusit jen zřídka kdy v životě, a který zůstane navždy vrytý do mé duše. Velmi rád bych byl prodloužil naše setkání a mrzelo mě, že jsem musel opustit Velehrad a přátele, s nimiž jsem se jen po příliš krátký čas podílel na radosti a modlitbě. Rád bych je však ujistil, že moje mysl a mé srdce zůstávají s nimi. Vzdávám díky za dary víry a kultury, jichž se dostalo jejich národním prostřednictvím díla svätých bratří Cyrila a Metoděje. Moje srdce bude nadále patřit Vám a Vám bude patřit i moje modlitba a moje skromná činnost ve službě cirkvi a Apoštolskému stolci.

Kež nám vždy a všem žehná Pán!

S bratrskou láskou a úctou  
Agostino kardinál Casaroli"

### Oslavy svätého Metoděje ve světě

#### Jugoslávie

Do Jugoslávie na oslavy 1100.

výročí smrti sv. Metoděje byl též pozván kard. Casaroli místní biskupskou konferencí. Před odjazdem do místa oslav, Djakova, jednal kardinál-legát s predstaviteľi štátnych úradu o otázkach cirkve a štátu a o základných mezinárodných problémoch.

Slavnosti se účastnila delegace Sv. stolice (kromě kard. Casaroliho 6 monsignorů/ a kardinálové Glemp. Lustiger, Papalardo, Hume, biskupové z Rumunska, Maďarska. Kard. Casaroli pronesl projev chorvatsky.

#### Vatikán

V neděli 7.7. sloužil sv. Otec mši sv. pro českou a slovenskou kolonii v Římě. Koncelebrovali s ním kard. Tomko a biskupové Škarvada, Hrušovský a Hnilica a asi 40 kněží. V homilii řekl sv. Otec, mj:

„Olověný křížek, nalezený u Uherského Hradiště v místech, kde stával v době cyrilometodějské praděpodobně klášter nebo škola, nese nápis, který česky zní: Ježíš Kristus - světlo, život, vítězství."

Jeví se to jako lapidární shrnutí Cyrilova a Metodějova hlásání evangelia. To, co nejčastěji svatí žákům, ale i našim předkům kladli na srdce, je také ohlas oné hluboké víry Prologu Janova evangelia, který stojí na počátku slovanského písemnictví: Ježíš Kristus - světlo, které ve tmě svítí, které dává život, vítězí nad tmou i nad smrtí."

## Ondrus & Son

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;

hotové povlaky na deky ve všech velikostech.

Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;

soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;

sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.

Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost —

a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!



Ondrus & Son



6533 WEST CERMAK RD., BERWYN ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pančnera

## MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES  
WE SPECIALIZE IN  
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Humemadé" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a strůdi

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650

OLympic 2-2854

Možno  
objednat  
telefonem:  
laskavá  
a rychlá  
obsluha český  
i anglicky

Karl Rahner:

**BUDOUCNOST CÍRKVE**

(Dokončení z min. čísla)

*Demokratizace ve struktuře a životě církve*

Z toho je pochopitelné, že v církvi se bude více vycházet z „demokratického smýšlení“, demokratických institucí a (institucionalizovaných) demokratických pravidel hry, než tomu bylo dosud. Taková věc je možná, protože trvale dogmatická podstata církve ponechává pro takovou demokratizaci dosti prostoru, jak dokládají i dřívější historické skutečnosti, zejména z dob prvotní církve, ale i pozdější.

Spoluúčast laiků v životě církve, pokud jde o ustanovování hodnostářů a vytváření lidského práva v církvi, nebyla vždy tak malá, jak jsme si v poslední době zvykli a jak jsme ji zjednodušeně pokládali za výraz skutečnosti, že úřad a poslání v církvi nejsou dány zdola, nýbrž od Krista. Očekávání demokratizace (kterou teď nebudeme podrobněji líčit) v církvi nepředpokládá všeobecnou naivní a krátkozrakou glorifikaci demokracie. Opírá se spíše o základní článek víry, že důstojnost a rovnoprávnost všech pokřtěných je dána v církvi prvotněji než jistě nutná diferenciací funkcí a jejich rozdělení mezi určité nositele, z nichž nemá každý stejnou plnou moc.

Toto očekávání je za druhé dáno prostou, v církevních dějinách stále dokládanou skutečností, že se poměry a struktury profánní společnosti odrážely, odrážejí a musí odrážet i v konkrétním zřízení společenství církevního. Jestliže však skončila patriarchální společenská epocha, pak se to nutně musí projevit i v církvi. Toto očekávání je za třetí podporováno i tím, že volná skupina v pluralitní společnosti, která se opírá o svobodnou vůli svých

členů, přijme jistě snadněji jinou konkrétní strukturu než instituce, v níž jsou společenské struktury a mocenské poměry dány jednotlivcům předem, nezávisle na osobní vůli jednotlivých členů. Tato „demokratizace“ neznámá žádný odvar demokracie, jaká bývá nebo by měla být v profánní společnosti. Na to se církev samou svou podstatou od profánní společnosti příliš liší. Demokracie v církvi prostě znamená, že by se i laici měli co možná odpovědně a aktivně podílet na životě a rozhodování církve. Přesněji to znamená, že takový aktivní podíl na životě církve má být institucionalizován lidským církevním právem, protože skutečně aktivní účast a spoluodpovědnost najdeme jen tam, kde jsou pro to právní podklady a kde není všechno v každém okamžiku znovu závislé na libovůli jednotlivého držitele moci.

Takováto demokracie se může konkretizovat nejrůznějšími způsoby: spoluúčastí při ustanovování hodnostářů, aktivním spoluvytvářením církevního života, spoluúčastí laiků při vypracování nového lidského církevního práva, pravou a uznávanou spoluprací při tvorbě veřejného mínění v církvi atd. Je jistě samozřejmé i to, že zásady uplatňované v církevní správě a při výkonu učitelského úřadu církve musí být v budoucnu lidskéjší a spravedlivější, aby chránily jednotlivce před zvláštním úřadem, a že v tomto smyslu musí být tedy utvářeny demokratičtěji.

Je ovšem třeba teprve pomalu, ale opravdu cílevědomě vytvářet pro takovou demokratizaci nutné lidské a právní předpoklady po mnoha stránkách. Obtížná je už např. sama otázka, jaké předpoklady musí mít laik, aby mu mohlo být k takovému demokratickému spolupůsobení vážně příznáno právo. Laik, který je prakticky jen matrikovým katolíkem, jistě nemůže mít právní nároky, aby takto spolurozhodoval. Ale to je ovšem těžká otázka, i když není neřešitelná, jak v tomto ohledu odlišit skutečné křesťany od

katolíků jen podle jména.

*Nové pojetí centralizace a decentralizace jako komplementárních struktur*

Jiná otázka, která se týká budoucnosti církve, je problém nového poměru mezi centralismem a decentralismem v církvi. Jisté bude třeba nalézt v budoucnu nový konkrétní poměr těchto veličin, z nichž se nelze zříci jedné ani druhé.

Druhý vatikánský koncil dal popud k větší decentralizaci: Byla oceněna myšlenka kolegiality, byl příznán větší význam národním církvím s jejich biskupskými konferencemi, církve se vzdala latinské liturgie ve prospěch liturgie v četných národních jazycích, čímž bude i do budoucna - prostřednictvím těchto národních jazyků - dán větší pluralismus v liturgii jednotlivých národů. Odrazem decentralizace je i oprávněný požadavek zmezinárodnění římské kurie. Misie mezi křesťanskými národy se na 2. vatikánském koncilu nejevily už jen jako věc samotného papeže, ale jako věc biskupů a regionálních církví. I ve správním církevním právu se má zřetelněji projevit, že jednotliví biskupové nejsou jen papežskými funkcionáři, nýbrž pastýři s vlastní plnou mocí a odpovědností, takže partikulární církve mohou zase zřetelněji nabýt svůj individuální ráz.

Tento proces decentralizace je zatím ovšem jen teorií a naději do budoucna. Teprve pomalu musí docházet k reálným výsledkům. Pro uskutečnění této decentralizace bude mít velký význam nová kodifikace církevního práva latinské církve, která je teprve v začátcích.

Nesmíme se však domnívat, že všechna spása pro církev budoucnosti tkví pouze v této decentralizaci. Ponecháme-li stranou to, že budeme možná v budoucnu zase docela rádi (podobně jako už častěji v dřívějších dobách), že je nad partikulárními církvemi a libovůli biskupů vyšší instance v Římě, a že církev musí vždy zůstat jedna jediná ve svém vyznání a musí mít i jako společenská

veličina jednu nejvyšší akceschopnou instanci, není přece možné, aby v období OSN, v období vzrůstajícího propojení národů a států, vedoucího až k požadavku jedné výkonné světové vlády, v období ekumenismu a slučování nekatolických, dosud od sebe odloučených křesťanských církví, byl i po společenské stránce požadavek větší decentralizace jediným ideálem budoucí církve.

Jen tehdy může být církev skutečně výkonná v oblasti misijní, společensko-politické a společensko-kritické, má-li nejen teoreticky, ale i v konkrétní praxi nejvyšší úřad; když přes všechny potíže a nedostatečnost s tím spojenou roste v církvi odvaha k tomu mít tento nejvyšší úřad a důvěru k němu. Přes všechnu alergii a odpor proti Římu, které jsou dnes v církvi rozšířeny, můžeme říci - bez zřetele k věroučné eklesiologii - že i podle pouze lidské prognózy bude mít Řím v budoucí církvi velkou úlohu. Pochybovat o tomto by snad znamenalo nebyť skutečně moderní, ale zároveň při naprostém nepochopení situace považovat (což se v katolické církvi občas stává) věrejší světskou módu za to nejmodernější v církvi zítřka. To samozřejmě neznámá, že skutečná podoba papežství a jeho působnost bude v budoucnu utvářena podle představ paternalistického období nebo podle monarchistických ideálů, v církvi konzervovaných, nebo že by tak utvářena být měla.

*Vzrůstající potřeba společenské funkce církve*

Církev v budoucnu by mohla a měla právě pro svůj větší odstup od profánní společnosti vykonávat vzhledem k ní jistou společensko-kritickou funkci. A to více než dosud. Z hlediska profánní společnosti by k tomu měla církev totéž právo jako každá jiná skupina v pluralitní společnosti řídicí se demokratickými pravidly.

Takováto společensko-kritická funkce je už dána samotnou podstatou církve. Je to ovšem něco jiného než politizování, kdy církev svým členům nejdříve vnutí určitou společenskou koncepci, ačkoliv by to dělat neměla, a pak se tuto koncepcí snaží mocensko-politicky prosadit bez ohledu na pravidla platná v pluralitní společnosti. A přitom mívá tato koncepcí ještě konzervativně reakční rysy.

Společensko-kritická funkce náleží církvi proto, že křesťanství není jen soukromou věcí lidského nitra. Vždyť

křesťanská láska k bližnímu, bez níž neexistuje láska k Bohu, také neznamená jen soukromé sympatie jednoho člověka k druhému, nýbrž musí se uskutečňovat ve společenské dimenzi spravedlnosti a její stále novou institucionalizací v dějinách. Náleží církvi i proto, že eschatologická naděje křesťanství znamená také vždy relativizovat a uvádět v pochybnost stávající společenské skutečnosti. Kromě toho se sama může realizovat jen tak, že zprostředkuje společensko-politickou kritiku a vytváří pro společnost nové světské cíle i úkoly. V důsledku těsné symbiózy společnosti a státu na straně jedné a církve na straně druhé - (kdy byla světská a politická složka společnosti téměř instinktivně hodnocena jako „bracchium saeculare“ ve službách církve) - se dosud příliš nevyvinulo vědomí této společensko-kritické funkce, totiž vědomí, že církev má za úkol zasahovat ve prospěch důstojnosti jedince a spravedlnosti proti institucionalizovanému bezpráví. Církev budoucnosti si bude musit tuto svou úlohu mnohem lépe uvědomit. Nesmí protestovat teprve tehdy, když stát a společnost začnou ohrožovat ji samu. Má odpovědnost za svět, i když sama nesmí působit politicky ve vlastním slova smyslu, i když nemůže rozvíjet žádnou společenskou koncepci jako jediné a konkrétně správnou, i když musí pochopit a snášet, že i v ní samé existují různé skupiny s různými politickými koncepcemi, které se stejně odvolávají na to, že tyto zásadní koncepty jsou inspirovány týž evangeliiem.

*Individuální svědomí a učitelská autorita církve*

V budoucí církvi bude třeba nalézt nový konkrétní vztah mezi individuálním svědomím v jeho rozhodování pro pravdu a mravnost, a mezi pravdou a mravností, kterou církev vyhledává jako požadavek ve svém společenství. To neznámá, že by bylo třeba změnit základní formální principy, které se týkají vztahů těchto dvou veličin. Církev vždy v zásadě věděla jak o závazném charakteru své zvěsti o pravdě spásy a mravních normách křesťanského života, tak i o nedocenitelném významu a důstojnosti individuálního svědomí, které nesmí být znásilněno. Záleží však velmi podstatně na dějinných proměnách, jak se má tento nezrušitelný a přesto rozporuplný vztah obou hodnot konkrétně prožívat. Proto asi bude v budoucnu nutno vytvořit nová

IMPORTER

**VALAŠSKÉ PAPUČE**dokud zásoba  
postačí

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET  
CHICAGO, ILL. 60623

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: DOMÁCÍ TELEFON:

☎ 484-0106

☎ 749-0281

Poslání léků vašim příbuzným či kamkoliv  
rychle a bezpečně vyřídí**HOLEČEK PHARMACY**

PH. MR. VLADIMÍR HOLEČEK, R.PH.

NAPROTI BERWYNSKE RADNICI

6705 West 26th STREET, BERWYN, Illinois 60402

lepší formy a právní normy, jak např. řešit konflikty mezi oficiálním učebním církve a osobním názorem teologa. Je zcela myslitelné a žádoucí, aby bylo v takových případech i institucionálně chráněno individuální svědomí pro pravdu lépe než dosud, aby byl v budoucnu bez újmy pro církevní učitelkou autoritu v rámci církevního vědomí víry dán větší prostor jejímu osobnímu chápání, ovšem za předpokladu, že toto individuální vědomí pravdy zůstane samo sebekriticky otevřeno pro obsáhlejší vědomí víry v církvi a že se samo neučí nejvyšším soudcem pravdy v církvi, nýbrž že bude při svém sebevyjádření brát ohled na možná prostší víru a její chápání u ostatních, až po pokorné respektování — (což neznamená monotónní opakování) — církevní jazykové formy, která je pro církev nutná, pokud má být toto společné vyznání v určité době pro všechny srozumitelné. Při nesmírně rostoucí složitosti a zvědeckování života ve všech jeho vztazích nové utváření zmíněného vztahu patrně přízná v konkrétních rozhodováních větší prostor individuálnímu svědomí. Do vědomí vstoupí zřetelněji rozdíl mezi všeobecnou abstraktní normou a konkrétním jednoznačným případem mravního jednání. Tento rozdíl bude třeba snášet statečně a bez rozpaků. Zato bude, jak doufáme, všechno mravní jednání více inspirováno milostí, láskou a nadějí, vůlí k nesobecké službě bližnímu, odvahou vzít na sebe osobní rozhodnutí, které se už nemůže vykazovat adekvátní všeobecnou platnou normou. A že tato inspirace poroste i učebním a vychováním v samé církvi.

*Naděje jako důvěřivé očekávání nenaplanovatelného*

Mohli jsme tu říci o podobě příští církve jen velmi málo a nadto jen velmi nesystematicky, velmi abstraktně a se zřetelem k budoucnosti, která je přece jen poměrně blízká a která je již poměrně zřetelně obsazena v současnosti církve.

Bylo by opovazlivé chtít vedet předem, jaká bude konkrétní podoba církve ve vzdalenejší budoucnosti, třeba ve staletích po konci tohoto tisíciletí. Už také proto, že ani profánní futurologie neumí popsat profánní situaci církve v této vzdalenejší budoucnosti, alespoň ne těmi momenty, které jsou zřetelné pro tuto budoucnost církve relevantní. Jak jsme však rekli už zpočátku, patří cesta do budoucnosti, kterou nelze naplanovat, ale jen s nadějí očekávat, k tomu, co od

křesťana vyžaduje křesťanská víra a naděje, a není to tedy něco, co by vlastně být nemělo.

Jestliže jsme mluvili o bližší budoucnosti církve, kterou lze předvídat a která teprve musí přijít, pak to neznamená, že v této budoucnosti se už nebude vyskytovat prvek, který je rozhodující pro křesťanský život v současnosti; že se nám zaslíbil sám nepochopitelný Bůh a že se toto zaslíbení realizuje vírou. Je to víra, že toto Boží zaslíbení pro nás našlo své neodvolatelné dějinné uskutečnění v Ježíši Kristu Ukřížovaném a Zmrtvýchvstalém. Patří sem naděje, s níž přijímáme trvalou nepochopitelnost našeho života a smrti; naděje na věčný život a lásku, která v odpovědi na Boží zaslíbení objímá současně Boha i bližního; vůle toto všechno zjevovat světu svědectvím a službou v jediné církvi; naděje v absolutní budoucnost, kterou je sám Bůh.

To, co je v naší křesťanské víře, naději a lásce trvalé, co naplňuje milostí už naši přítomnost, bude v budoucnu nabývat vždy znovu jedinečnou a nenahraditelnou podobu, kterou nelze na základě naší dnešní současnosti prostě naplanovat a vypočítat. Je to spíše tajemství dějin Božího řízení a tvůrčí svobody církve, již se ve světě právě prosazuje řízení jednoho jediného Pána dějin.

Lato budoucí podoba církve a křesťanské existence je jakožto tajuplná entecheie, která však je tvůrčivou svobodou a svobodnou tvůrčí odpovědí člověka, už zasazena do naší přítomnosti, protože sám Bůh se vstípl vlastním životem, vlastní svobodou a milostí do dějin svého světa. Proto má také současný křesťan odpovědnost za budoucnost církve. Neboť úkolem přítomnosti je vždy odvažovat se budoucnosti, dovršit odkaz minulosti právě tím novým, co není evolutivně již ve starém obsaženo. Jako křesťané odpovídací všichni za budoucnost církve. Nejprve za bližší budoucnost, což je způsob, jímž skutečně a ne pouze ideologicky vkladáme svou nadějí v absolutní budoucnost, v Boha. A proto zůstává to, co můžeme o této bližší budoucnosti v tvůrčím předvídaní tušit, zaslíbením, které je duchem církve a nadějí křesťana v církvi, ale které je právě tak také úkolem, který máme sami vykonat. Přichází nám vstřícně jako Boží čin a my mu sami vycházíme vstřícně ve své svobodě. Pokud jde o budoucnost církve, jaká opravdu bude, víme toho málo. Ale toto málo už je samo velkou výzvou pro naši vlastní odpovědnost a pro naše činy.

## Kdybych začínal ještě jednou...

*Pozn. redakce: Naši bohoslovci v římském Nepomucenu si začali se svolením rektora Msgr. Karla Vrány vydávat cyklostilované jakýsi zápisník prožitých událostí, nazvaný „Brázda“. Požádali také NjD. Otce biskupa, aby jim něco napsal, a tak to předkládáme i čtenářům H.N.*

Narodili jsme se v zajímavé době. Chceme-li se stát kněžími, stává se nám do cesty tisíc překážek. Já patřím ke generaci narozené trochu dříve, ale ani já to neměl snadné. Vyšší gymnasium jsem dělal za války. Nejdříve jsme ani nevěděli, zda nám dovoluji dělat maturitu, a když jsme ji konečně měli za sebou, s předsedou, který přijel z „reichu“, nasadili nás do oborů válečně důležitých, někdy přímo na odstraňování zbořenin po náletech. Mně se sice podařilo zůstat v Praze, ale do semináře, kam mě srdce táhlo, jsem nemohl. Pamatuji se, jak jsem se jednou modlil v seminárním kostele v Dejvicích (ten jediný zůstal otevřený, přilehly seminář a teologická fakulta byly zabrány) — žalím „Laetatus sum in his, quae dicta sunt mihi: in domum Domini ibimus“ (Zaradoval jsem se, když mi rekli: půjdeme do Božího domu). Trvalo to celá dvě léta, než jsem se té radosti dožil. Ten Boží dům byl seminář v exilu, totiž v arcibiskupském zámku v Dolních Břežanech, a místo, abych tam šel, tak jsem tam jen na kole, jediném dopravním prostředku, který tenkrát spolehlivě fungoval. Bylo to v předvečer svátku sv. Jana Nepomuckého roku 1945.

Pak přišly první prázdniny po válce, rozhodnutí, že budu poslán do Nepomucenu, a dobrodružná cesta Praha - Řím, která nam (nynější rektor Vrána jel tenkrát také) trvala autobusem ČSD přesně týden.

V koleji byl tenkrát hlad a zima. Zatopili nám jen během středověčerní noci, vicerektorovi Bezdičkoví jsme tleskali, když jednou přivezl nákladní auto brambor. Ale přece jen jsme si nesmírně vážili toho, že se můžeme připravovat na kněžství, a brali jsme to vážně. Tím spíš, že za několik let přišly zprávy, že ve vlasti zavírají semináře, a pak jsme se dovídali i o tom, jak naši bývalí spolužáci končili v Jachymovských uranových dolech. Když tedy na tu svoji přípravu v Nepomucenu vzpomínám, neměl bych si, celkem vzato, moc co vyčítat.

Jenže přece, kdybych začínal

dnes, snažil bych se všechno využít ještě víc. Treba klidu a času k modlitbě. V pražském semináři, kde jsem pobyl jen pár neděl, bylo přísné studium ve společných studovněch (zřejmě i pro nedostatek místa), a když někdy z toho už někoho bolela hlava, měl jen jedno útočiště: odejít do kaple, tam byl vždycky vstup volný. Někdo tam snad chodil i proto, aby se z toho studia ušil, ale nemyslím, že to dělali všichni, ba ani ne většina. Snad to bylo moudré pokleknout občas před osobní Pravdou a uvědomit si, že Ona je posledním cílem všeho našeho studování. Přetavovat to suché, co jsme si pečovali do hlavy, do kategorií života před tím, kdo je Cesta a Život sám. Považoval bych za nebezpečné studovat medicínu bez styku s nemocnými lidmi na klinice. Obdobně však může být nebezpečné studovat teologii bez živého styku s Božím Slovem v eucharistii. Kdybych tedy znovu začal studovat teologii, je možné, že bych ještě více času věnoval modlitbě.

I naše generace měla svá pokušení, ale jednoho jistě byla uchráněna: pokušení plýtvat penězi. Ty nám totiž chyběly do té míry, že jsme neměli ani na autobus, když přšelo. Proto jsme se musili soustředit na těch málo základních knih, které jsme si mohli, ba vlastně musili opatřit. Byla to škoda, ale moc toho nelituji. Při nedávném stěhování jsem objevil, kolik mám knih, které byly kdysi skoro teologickými bestsellery a které dnes už člověku nemohou dát zhora nic. A jak bych se zas na druhé straně nerad loučil s knihami, které mi něco daly. Patří většinou k těm, které se nazývají klasické. V teologii, v duchovní literatuře (která ovšem k teologii patří) a nakonec i v beletrii. Kdybych tedy znovu začínal, moudrý kněz bych si nechal na

prázdniny. A při vážném studiu bych ležel více v Písmu sv., v Otcích a v dílech klasiků. K nim patří i dnes koncilové dokumenty, nakolik jsou hlasem Církve, v níž mluví Duch svatý. Ovšem dokumenty autentické, ne to, co si o nich někdo myslí.

Ještě se pamatuji na ten hluboký zážitek, když jsme byli ve sv. Petrovi a poprvé nám ze sedia gestatoria zehnal Pius XII. Pro mne to byl opravdu „il dolce Cristo sulla terra.“ jak říkala sv. Kateřina Sienská. Chci doufat, že se mi aspoň trochu daří, oč se opravdu snažím: abych pod lidskou skořápkou uměl vidět přítomnost živého Boha. I pod svou vlastní skořápkou, když беру do „ctihodných“ rukou (a jsou to ty ruce, kterými jsem se jako kluk pral) chléb a víno, když jménem Kristovým říkám: „Uděluji ti rozhřešení.“ To se mi zdá nesmírně důležité. To stojí úplně v základu křesťanského postoje vůči ekonomii naší spásy, která je v řádu svátostném. Kdo vás slyší...Kdo slyší křehké lidi, nádoby hliněné, slyší Pána Ježíše, dostává se k němu. Mít tuto hlubokou víru, tuto nelícenou úctu. V tom spočívá vlastně dar bázně Boží, Dar Duchu sv., který je však něco jako panictví: kdo ho jednou ztratil, už ho těžko najde v původní křesťálové průhlednosti. I o tuto bázeň Boží bych zápolil, kdybych začínal znovu. Vidět pod lidským Boží, nelekat se lidské bídou, nýbrž umět pod ní odkrývat Boží působení. V Římě, kde je tolik Božího, ale zároveň i tolik lidského, se to může člověk naučit třeba lépe než kde jinde.

Kdybych znovu začínal, psal bych asi dlouhé články. Zrovna teď mi přicházejí ještě další myšlenky. A protože už přece jen mám trochu zkušeností, včas končím. I to může být etnost. Zvláště při kazání.

† Jaroslav Škarvada

**NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA  
V BERWYNU, ILL.**



**K·H  
Auto  
Repair**

6619 - 21 W. Čermákova tř.  
(hned vedle berwynské pošty)  
její majitelé

**STEVE KUBOVIČ  
a  
JANO HULÍN**

vám nabízejí své odborné služby:

- \* pravidelnou údržbu motorů
- \* veškeré opravy aut všech značek
- \* odvoz nepojízdných aut
- \* důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLFJTE: 749 - 7449

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX  
**XXVIII. REPRESENTAČNÍ PLES**  
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jak jsme již předběžně několikrát oznámili, Sdružené československé organizace metropolitního Chicaga pořádají tradiční **REPRESENTAČNÍ PLES** - pořadím již dvacátý osmý - v sobotu 8. února 1986 ve velké taneční dvoraně Union Hall, Joliet Route a La Grange Road v Countryside, IL. Ples je připravován v mimořádném rozsahu a s velkým nadšením, aby byl opět velkou společenskou událostí našeho krajanského života chicagské oblasti v duchu našich národních tradic, jak tomu bývalo za dob svobody naší rodné vlasti.

Ples bude zahájen přesně v 8:30 hod. večer promenádou a valčíkem a pak bude ihned následovat tradiční uvádění debutantek plesu s tanečním doprovodem naší mládeže. Tento pěkný program, který je součástí Representačního plesu už po dobu 25 let navězuje a bude řídit známý taneční mistr Zdeněk Machálka. Pro etoší ples se přihlásilo 6 mladých dívek pro jejich prvý společenský debut.

K tanci budou opět vyhrávat dvě hudby, tradiční dechová a moderní taneční orchestr za řízení oblíbeného kapelníka George Pichy, které jistě uspokojí všechny návštěvníky plesu. Výborná domácí kuchyně bude dobře zásobena oblíbeným a chutným českým jídlem; bude otevřena již od 7. hod. večer. Rovněž i bar bude dobře zásoben domácími a importovanými nápoji.

Vstupné je \$10,- za osobu. Poněvadž se očekává i letos mimořádně velká návštěva, doporučujeme, abyste si včas zajistili rezervaci stolů a zakoupili vstupenky. Předprodej a rezervace je u fy: Weber Travel Agency, 6805 W. Čermák Road, Berwyn, IL 60402, ☎ 749-1346.

Zveme Vás, milí přátelé, k návštěvě našeho XXVIII. Representačního plesu. Věříme, že naše pozvání neodmítnete a přijdete mezi nás strávit příjemný večer, v družné a přátelské zábavě.

Těšíme se na shledanou s Vámi v sobotu 8. února 1985.

### Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Počívá a rychlá práce.  
 Volejte česky nebo anglicky:

852-2230

## ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA

ŽIVOTOPISNÁ ČRTA A VÝBĚR  
 Z PROSLOVŮ A PASTÝŘSKÝCH LISTŮ

(K 16. výročí smrti vydali čeští salesiáni)

(Pokračování z min. čísla)

*Studuje na Valsalici.*

Rok noviciátu byl asi neklidnějším rokem v životě Štěpána Trochty. Po složení slibů byl poslán do Turina. V turinské čtvrti, jménem Valsalice, byl už od časů Dona Boska rozsáhlý ústav, kde měli salesiáni vyšší gymnasium s právem veřejnosti. I dnes je to stále ještě jedna z nejlepších středních škol města. Mimo externích žáků, kteří do školy docházeli, a interních, kteří tam byli i ubytováni, byli v ústavě ve dvacátých letech i salesiánští klerici. Tito studovali dle tehdejších zvyklostí mimo gymnasiální program i scholastickou filosofii a v neděli vyučovali chlapce katechismu.

Italské střední školy se poněkud lišily rozdělením školního programu od našich škol. Trochta, který měl už z Foglizza se slovenskými spolužáky soukromě nastudovanou kvintu, byl přijat, pravděpodobně s přijímací zkouškou, do první třídy lycea. Tak se nazývá v Itálii vyšší gymnázium. Jeho tři třídy odpovídaly tehdy asi naší sextě, septimě a oktávě. Ne však úplně. V Itálii se dával tehdy velký důraz na humanitní předměty: latinu, řečtinu, italštinu a příslušnou literaturu, dějepis. Pro Trochtu, který měl vždy větší sklon k literatuře a k řečem než k vědám technickým, to bylo i výhodnější. Profesori byli salesiáni a měli Trochtu rádi. Trochta zase studoval velmi pilně a čelil vše co bylo možno a nač mu zbylo času, hlavně ale klasiky.

I pro studium filozofie, na něž se dávalo tehdy velmi mnoho času a důležitosti, měli výborné profesory. Školní rok 1925-1926 byl pro Trochtu důležitým rokem jeho ideologické formace.

Na Valsalici bylo ale ještě něco více. Gymnaziální a filozofické studium mladých kleriků bylo prochnuto zvláštní atmosférou salesiánské zbožnosti. V ústavě se nacházel totiž ve zvláštním výklenku, jako v malé kapli, prozatímní hrob svatého Jana Boska. Až do roku svého blahohřešení (1929) odpočíval Don Bosko mezi těmito svými mladými syny a byl jejich zvláštním útočištěm a ochráncem. Tato zvláštní duchovní přítomnost světe v místě, kde byly uloženy jeho tělesné pozůstatky, působila jistě hluboce i na mladého Štěpána a podněcovala jeho činnost.

Štěpán Trochta studoval, modlil se a pracoval. V Perose se začalo již před rokem s přípravou českých salesiánů. To vyžadovalo finanční prostředky. Ty musely přijít především z vlasti. Nikdo nepodporuje ale to, co nezná. Třeba tedy informovat katolickou veřejnost, psát, organizovat.

Trochta napsal asi dvanácti stránkovou brožuru: »Kdo byl Don Bosko?«. Vypsal tam stručně život a dílo sv. Dona Boska. Zmínil se ale také hned o Sdružení salesiánských spolupracovníků. Bez pomoci, duchovní i hmotné, těchto svých přátel nebyl by býval Don Bosko - a nikdo z jeho synů - nic uskutečnil. To Trochta velmi dobře pochopil.

Brožurka byla tištěna v Turině, ale česká písmena byla slita až v Londýně. Tak o tom zpravuje Trochta P. Stuchlého v dopise z 18. prosince 1925.

Mimo to psal Trochta články o salesiánech a o mládeži do různých katolických časopisů ve vlasti, jako na příklad: »Život«, »Jitro«, »Apoštolát sv. Cyrila a Metoda«, »Omladina«, »Rodina a škola«. Stojí za zmínku také, že se mu podařilo navázat styk s českou krajanskou obcí v Americe. Články Trochty se objevovaly v čikánském »Katoliku«, v »Hlasu« atd. Mimo to musel zvládnout stále rostoucí korespondenci.

Jak na tu všechnu práci, mimo poctivého studia, mohl vůbec Trochta stačit?

Denní program filozofického studentátu je přesně časově rozvržen. Od společného vstávání, společných pobožností, školní přítomnosti, společných rekreací až do společného odpočinku je vše usměrněno zvonkem a doprovázeno okem představených. Odpověď je jen jedna. Trochta využíval úzkostlivě vyměřeného času.

*Na asistenci do Perosy.*

Dne 22. července 1926 přibyl jedenadvacetiletý mladík

Štěpán Trochta do Perosy Argentiny. Bude tam konat mezi svými krajany asistentskou praxi. Představení ustoupili naléhavé nutnosti a přerušili Trochtovi studia. Při vši mimoškolní práci Trochta skončil první rok klasického lycea výborně. Představení usoudili, že si může nastudovat ostatní ročníky soukromě. Byla to velká a vzácná výjimka. Svědčí jednak o těžké začáteční situaci českého salesiánského díla, jednak také ale o vysokém mínění, které si italská představení o Trochtovi utvořili.

Pro lepší porozumnění Trochtovy situace připojíme několik slov o tom, co je to salesiánská asistence.

Svatý Don Bosko chtěl, aby salesiánský klerik, když ukončí tři roky lyceálních a filozofických studií, byl poslán do praktického života. Této tříleté praxi s mládeží před teologií se říká asistence, poněvadž mladý salesián se musí naučit užívat ve výchovném styku s mládeží preventivní metodu, tak jak ji originálně formuloval sv. Don Bosko.

Tato spočívá především v tom, že vychovatel je stále přítomen (od latinského *adsistere*, italský *assistere*) a prožívá problémy svých svěřenců, jejich radosti i strasti, ve škole, na rekreaci, při studiu, v jídelně, na vycházce, všude. To někdy může být i radostnou zábavou - aspoň se to tak může zdát. Někdy ale - a to je velmi často - to vyžaduje velké oběti, sebeovládání, potlačení hněvu, cvičení se v trpělivosti, laskavosti, ovládnutí citů, atd. Jedná se tedy, jako v noviciátě, o období zkoušky.

Toto formační období salesiánského života považoval svatý Don Bosko za nejdůležitější. Mladý salesián poznává nejen teoreticky, ale prakticky salesiánskou pracovní metodu a osvojuje si téměř bez námahy pod vedením zkušených spolupráťů a představených určité postoje a způsoby reakce, potřebné při výchovné práci.

Praktické vyzkoušení duchovních energií, které jsou nezbytné při této zkoušce, způsobí, že studium teologie se stane pak vážnější a odpovědnější přípravou na kněžství a ztráty kněžských povolání se tím omezí na nepatrné procento.

Není divu, že dnes Církev svatá zavádí všude do seminární výchovy určité údobí, vhodné pro praktické uplatnění a vyzkoušení duchovních povolání, dříve než je definitivně pověřit kněžskou pastoračí.

*Těžké začátky.*

Když Trochta dojel malým horským elektrickým vláčkem do Perosy, uvítali ho P. Ignác Stuchlý a P. Šiška se svým dlouhým misionářským vousem. Později k nim přibyl ještě dva pomocníci. S pěti představenými českého původu tam bylo tehdy asi 70 hochů. Problémů bylo hodně.

Tak, na příklad, problém finanční. Měsíční plat chovanců byl tehdy v Itálii 150 lir. Nebylo to mnoho, ale čeští a moravští studenti pocházeli většinou z chudých rodin. Šli studovat na kněze do Itálie, poněvadž doma na studium neměli. Mnozí z nich platit nemohli. Hlavní představení snížili poplatek na 100 lir a »kdyby se vidělo, že je toho třeba, bude se moci slevit i více«, psal Don Ricaldone.

Abyste se neděly dluhy a vše neleželo na bedrech italských představených, kteří měli dost svých těžkostí, bylo třeba sbírat almužnu ve vlasti a uskovňovat se. Kromě P. Klementa, který dělal co mohl, pořádali doma sbírky a posílali příspěvky Dr. Štancl a Dr. Kulač. Štědře přispívali a často situaci zachránili pražský nuncijs, pan arcibiskup olomoucký a pan biskup brněnský. Nutno se také zmínit s vděčností o tom, že slovenští salesiáni, když se v roce 1924 stěhovali na Slovensko do Šaštína, zanechali svým českým a moravským bratřím v Perose zásoby potravin a jiné užitečné věci, pro začátky tak potřebné.

V ústavě pak vládl duch chudoby, téměř františkánské. Šetřilo se se vším; psávalo se domů, jen když to bylo nutné a když bylo na známky. Strava byla jednoduchá a dostatečující, ale žádné vybírání. Chleba bylo dost a byl dobrý. K němu pak výborná alpská »minerální«, co tekla z pumpy na dvoře. Chlapci byli zdraví, nemocí tam nebylo.

Veškeru administraci měl na starosti P. Ignác Stuchlý. Tento první český salesián byl mužem Boží Prozřetelnosti. V roce 1926 bylo mu už 57 let. Přišel do Itálie ještě za časů blahoslaveného Dona Michaela Ruy, prvního nástupce sv. Dona Boska a většinu svého života ztrávil pak v severoitalském městě Gorica a pak v Lublani jako ekonom. Byl to kněz svatého života. Bez něho by české salesiánské dílo nebylo bývalo možné. Svým nenápadným, ale promyšleným a modlitbou ustavičně provázeným jednáním, svou

ohromnou vírou a neuvěřitelnou osobní skromností a houževnatostí upevnil české salesiánské dílo v jeho těžkých začátcích v Perose.

Při tom všem ale bylo snad nejdůležitějším, že Don Stuchlý dovedl své starosti skrývat a zachovat si stálou a nakažlivou veselost. I chlapci - aspiranti byli veselí a odnášeli si do budoucího salesiánského života z této první formační doby dobrého ducha.

### Radost a spokojenost.

Peníze ale nejsou všechno. Nejsou ani nejdůležitější složkou života. Právě naopak! Je-li ekonomická životní základna jen tak tak dostačující, je to vždy v řeholním životě - a můžeme říci i v křesťanském životě vůbec - velkou pomůckou ke ctnostnému životu. Všichni svatí zakladatelé řeholních společností, zvláště pak svatý František z Asisi, to velmi dobře pochopili.

V chudobě žil i svatý Jan Bosko a první salesiáni. V chudobě se rodilo a zpevňovalo jeho dílo, v chudobě žili i první hoši v Perose Argentíně, kteří zakládali české salesiánské dílo. Proti materialistickému pojetí světa a života měli tam hoši skvělou příležitost zakoušet na sobě účinky života duchovního, života z víry.

Ne všichni chlapci posláni v těch letech do Itálie byli povoláni k duchovnímu stavu. Z těch pak co byli povoláni ne všichni měli předpoklady k životu salesiánskému. Všichni ale dostali v Perose dobrou křesťanskou výchovu a rádi na mladá léta, v Itálii prožitá, vzpomínali.

»Byli jsme chudobní, ale byly to přece jen překrásné doby ...« Všechna svědectví jsou zajedno, že tam byla především vzácná shoda mezi představenými, a tedy i mezi hochy a jejich vychovateli. Vládla tam spokojenost a poslušnost. Nedalo se ani pochopit, že by bylo možné neposlechnout. Kdyby někdo nechtěl poslechnout, tak by to bývalo znamenalo, že se sám vylučoval, že se mínil vrátit zpět. Ani na mysl nepřišlo si nějak vybírat.

Chudoba byla, ale při tom veselost a mladická bezstarostnost. Všichni se tam cítili jako doma, i ti, kdo si později zvolili jiné povolání než duchovní, na život v Perose nikdy nezapomněli a zachovali si k salesiánskému dílu přátelský poměr.

(Pokračování příště)

### U.S. CATHOLIC COORDINATING CENTER FOR LAY MISSIONERS

Washington, DC — Approximately 1,889 lay missionaries are currently serving in home and foreign mission programs sponsored by the 115 member organizations of the International Liaison. The International Liaison in the United States Catholic Coordinating Center for Lay Missioners. These figures represent the results of a survey conducted by the International Liaison in the Summer of 1985.

### TALENT SEARCH BEGINS FEB. 1 AT LOCAL PARKS

The Chicago Park District will conduct its seventh annual Talent Search during the month of February at 56 parks throughout the city.

The program is designed to help discover or further careers of promising Chicago area vocalists, vocal groups, instrumental soloists and bands of all age groups, said music supervisor Dean Goldberg.

„Our program is one of the best outlets for aspiring talent because its structured to give performers as much exposure as possible,” Goldberg said. „This year's search is especially significant because we're offering more awards than ever before, and some prizes will range in value up to \$1,800.”

The three-phase program begins with competition at 56 local parks during February. One finalist from each park then advances to the North or South Talent Search finals to be held on Saturday and Sunday, April 19 and 20 at Daley Bicentennial Plaza, 337 E. Randolph in Grant Park.

Lucky winners form the final group of performers to appear in the „Music Showcase” at the Petrillo Music Shell on Saturday, June 14. Admission is free.

Talent agents and representatives from music school scholarship programs, television, radio and daily and community newspapers will be invited. Prizes include free video and recording time and gifts from local music merchants. In addition, these colleges will offer scholarships:

- \* Chicago Musical College of Roosevelt University
- \* DePaul University School of Music
- \* American Conservatory of Music
- \* Vandercook College of Music
- \* Chicago State University School of Music

For audition information, contact the Park District's music department at 294-2320 weekdays between 9 a.m. and 4 p.m.

Installed as members of the Executive Board of International Liaison during the recent „Celebration of Laity in Mission” (October 21-25, 1985 in Washington, DC) were Sister Patricia Connolly, Director of the Daughters of Charity Associates in Mission (DC-AIM), St. Louis, MO; Mr. Edward J. Colon, Director of the Claretian Lay Missionaries, Los Angeles, CA; Mr. Gary J. Gonya, Director of the Diocese of Toledo's Year of Service program; and Mrs. Myrtle B. Stanley, Executive Director of the Society for the Propagation of the Faith, Archdiocese of Baltimore.

Mr. Gonya, Sr. Connolly and Mrs. Stanley were elected to three year terms while Mr. Colon was appointed to complete a one year term which was recently vacated. Mrs. Stanley, a previous member of the Board through a similar appointment,

### Dear Lady Liberty:

Even as a little boy I read and heard stories about you - how tirelessly, through summer's heat and winter's frost, you wait. At night you hold your heavy lamp so that the needy can you from afar, as the come trustingly toward you across the broad ocean.

I, myself, never intended to abandon my native land. But when a strange, giant tyrant came to our small nation and trampled on our freedom, I had no other choice than to look for shelter in your arms.

I have been reading lately that, because of your age, you're not completely well. You need rest, medical help, and medicine and vitamins to energize and prolong your life - so you can have further strength to continue receiving unfortunate refugees who run before unfriendly governments with pain in their hearts. They come to you as their last hope for a life of freedom.

I am looking forward to your recovery, and will myself be sure to stay well so that my family and I can visit you. I am a whole twenty - four years younger than you, and so the trip from Chicago should not be much of an exertion.

We thank you for accepting us, over thirty years ago, and ask that you accept, with our gratitude, this small token - one hundred dollars - for your improvement.

With hope for your complete recovery.

Joseph Janout  
Former refugee from Prague -  
now one proud American.

won re-election in her own right.

The new Board members join current Board members: Most Reverend William R. Houck, D.D., Bishop of Jackson and Director of the Diocesan Missioners; Dr. W. Harold Grant, M.C.A., Director of the Missionary Cenacle Volunteers, Holy Trinity, AL; and Sister Ellen Cavanaugh, R.S.M., Director of Mercy Corps, Merion, PA.

Outgoing Chairperson of the Executive Board, Reverend Monsignor Lawrence O'Leary, Director of the Lay Mission Helper's Association in Los Angeles, California and former Director of that Archdiocese's Society for the Propagation of the Faith, was honored at the first meeting of the new Board with a plaque commemorating his years of dedicated service to the International Liaison and to the formation of the lay missionary movement in the U.S.

Elected to succeed Monsignor O'Leary as Chairperson of the Executive Board was Dr. W. Harold Grant, M.C.A., while Sister Ellen Cavanaugh, R.S.M. was elected to be Co-Chairperson.

At this time, International Liaison implementation of several organizational changes.

Citing the growth of interest in lay mission service and the resulting increase in the volume of inquiries and referrals processed, the Executive Board announced that the Washington, DC office of International Liaison, henceforth to be known as the Central Office, will concentrate on resource development and communications. David J. Suley, Executive Director of the organization will continue to oversee the entire operation. With Mr. Suley at the Central Office are Ms. Anita P. Camplese, Director of Communications and Ms. Patricia A. Murray, Secretary/Office Administrator.

All financial, business, membership operations and sales of publications have been transferred to the St. Louis Business Office. Under the administration of Mr. Michael J. Puetz, Director of Administration and Mr. Michael Murphy, Secretary/Office Administrator, the office will remain at the same location as before (225 South Euclid Street, St. Louis, MO 63110; Phone: (314) 361-6124). Both the Central and Business Offices will continue to house Lay Mission Information Centers which are open to the public weekdays from 9:00 AM until 4:00 PM. Only the Business will handle referrals for mission placement.

Serving your family's financial needs for over 60 years

## MID AMERICA FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700  
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770  
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700  
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400  
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990  
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300  
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001  
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000  
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800  
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over \$650,000,000



"You're never more than 5 miles from a Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

## STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE  
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-1848



# VOICE OF THE NATION



## CHICAGO LATVIAN NEWSLETTER

### The Medvid coverup

by Algis Šilas

Alan Nelson, commissioner of the Immigration and Naturalization Service, claimed in his concluding remarks before the Senate Subcommittee on Immigration and Refugee Policy, „there were errors in the performance of the service officers who initially processed Mr. Miroslav Medvid...mistakes in judgement were made...I am proud of how the U.S. government responded to this situation...I believe that the Department of Justice and State, and others did all that we could to provide that Soviet seaman with the understanding of his options...”

Then Secretary of State Shultz asserted that „from the standpoint of the State Department, we did a very careful job of seeing...that this young man had every opportunity...if he decided he wanted to stay in the United States...to make that decision.”

The psychiatric reports released by the State Department two weeks after the case began indicated that Mr. Medvid was heavily drugged by the Soviets. The report said that he was probably confronted by Soviet supervisors over a period of 24 to 48 hours with several issues, including his parents' lives and welfare, and promises that he would become a „hero” by renouncing his defection attempt.

But many American citizens are outraged at the State Department's deliberate deception and coverup of the facts in this matter. The list of embarrassing actions, decisions, and statements is endless. What is even more frustrating and perplexing is that this same mistake was made 15 years ago in the case of Simas Kudirka, a Lithuanian sailor who jumped from Soviet fishing ship onto a Coast Guard ship. Mr. Kudirka asked for asylum, but was returned to the Soviet ship.

Back in Soviet-occupied Lithuania, he was accused of treason and spent four years of a 10-year sentence in various labor camps. He was released from prison as a result of continued efforts by Lithuanian-Americans and others who lobbied for his freedom. Reunited with his family, Mr. Kudirka

emigrated from Soviet-occupied Lithuania to the United States.

During his November 7 testimony to the House Subcommittee on Europe and the Middle East, Mr. Kudirka testified that there were established Soviet procedures for dealing with attempted defectors.

„Each ship carries a manual with specific instructions outlining interrogations and intimidation procedures to be carried out by the KGB officer on board. Among these are instructions on inflicting bodily harm on the defector which cannot be visually detected...Whatever threats or promises were made

to media by Soviet officials do not reflect the reality which awaits him.”

A majority of Americans with common sense understand the meaning of the statement, „I want to live in an honest country.” They also understand that he will not be able to help his parents while he sits in a concentration camp for a period of 10 or more years.

EDITOR'S NOTE: Algis Šilas is a Chicago-Lithuanian presently serving as the Public Relations Director for the Joint Baltic American National Committee (JBANC) Washington, D.C.

## POLICE DEPARTMENT/ CITY OF CHICAGO DECREASE IN HOMICIDES IN 1985

Police Superintendent Fred Rice today announced Chicago had a total of 664 homicides during 1985 - the lowest number recorded in 17 years.

Rice said the highest number of homicides in recent years was recorded in 1974 when 970 individuals were murdered.

While all the data has not yet been analyzed for 1985, the predominant cause of homicides was the use of firearms, particularly the handgun.

The Superintendent pointed out that firearms were used in approximately 63 % of all homicides committed during the past couple of decades, and of these, approximately 47 % were committed with handguns. Rice added:

„The number of homicides experienced by any city attests to the value its citizens place of human life. However, since the majority of murders normally occur behind closed doors by people who are related, friends, neighbors or otherwise acquainted, police officers are restricted in their ability to prevent this crime.”

Rice said that Chicago Police provide continuous preventive crime programs throughout the year in its workshops and seminars sponsored by the Neighborhood Relations Units in each district; through speakers provided by the Preventive Programs Division and other police units. Citizens, however, should accept some of the responsibility by refusing to accept violence as part of urban living.

## American Conservatory of Music

The Second American Conservatory Romp on the River A Day Long Musical Party on Sunday, Feb. 9th

Pianist, composer Bethany Pickens, daughter of Chicago jazz great Willie Pickens, will headline the Second American Conservatory Romp on the River at the Moosehead Bar and Grill, 163 W. Harrison, on Sunday February 9th at 3:00 p.m.

The day long music party - a benefit for the Conservatory, which is celebrating its 100th year - will be emceed by Chicago personalities Phil Walters of WBBM t.v., Ray Tate, Dick Kay of WMAQ t.v. and Bill Zayas.

Over a dozen musical acts, presenting a sampling of jazz, blues, reggae, and classical music will perform from 3:00 to midnight. They will include the Dooley Brothers, blues artist Bill Branch, Keith Eric and Waterhouse (Jamaican-Reggae), and Mark Smith and the American Conservatory Steel Band, Charles Moore and George Watkins (piano and violin), Joe Cerqua and White Trash (rhythm and blues), opera singer Barbara Staley, Juanita Saldarriaga (pianist), Jeff Perry (guitarist), and others.

Admission to the American Conservatory Romp on the River will be \$10.00, seniors and students \$5.00; tickets will be available at the door. Plenty of free parking will be provided in the Moosehead lot.

## Looking Ahead



by Dr. George S. Benson President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM Oklahoma City, Oklahoma

## WE MUST HELP AFGHANISTAN

One of the great attributes of the American Revolution was the spark it ignited in the hearts and minds of people all over the world who yearned for individual liberty.

After our “revolution,” people everywhere rose up to gain their freedom from tyrannical and autocratic monarchical regimes. As a result the flame of freedom spread across the earth.

We need not recount here what has happened since World War I. Suffice it to say that since that time people have been enslaved at an unprecedented rate — over 70,000 people per day on average.

This has happened because there is loosed upon the earth a scourge which is dedicated to conquest of the entire globe. This scourge of International Communism advances rapidly because there is no ideological opposition to it, and consequently, no resistance to its naked aggression.

If the ideology of Communism — technically, Marxism-Leninism — could be reduced to a single word, it could be “Regimentation.” Under Communism every aspect of life is totally regimented and controlled.

If the philosophy of the American Revolution — loosely referred to as Americanism — could be reduced to a single word, it could be “Freedom.”

These two concepts — Freedom and Regimentation — at opposite ends of the political spec-

trum, have been in contention as long as man has lived in societal arrangements, and possibly for as long as man has been on earth.

But a serious challenge to Western civilization exists today because the proponents of regimentation — the Soviet-Communists — pursue their objective of world domination with singular purpose and dedication.

Unfortunately, the leaders of the West — those who determined policy for the United States — act as if they have no guiding philosophy. In fact they conduct themselves in the manner of persons who have abdicated their responsibility to roll back oppression and tyranny wherever it exists.

This is nowhere more obvious than in the case of Afghanistan. Here is a devout Muslim people who have lived in freedom for as long as we have in America. Although extremely poor, they have enjoyed freedom and independence from 1747 to 1978 when a Communist-instigated coup overthrew the legitimate government.

As the leaders of the so-called “Free World” we have the responsibility to put “action” where our “words” are. We have made a very small beginning.

On October 1, 1985, Radio Free Afghanistan began broadcasts to the Afghan people to keep them informed about what is happening in their own country. This is a service of the U.S.-backed Radio Free Europe/Radio Liberty.

But again, words are not enough! We should be supplying the fierce Afghan “Freedom Fighters” with rockets to destroy Soviet Hind attack helicopters which are devastating the countryside and with food to keep their guerrillas in the field; and with medicine to treat their wounded.

The Afghans are fighting one of the battles of World War III; they're fighting our war! A free Afghanistan is vital to the strategic interests of the United States and the West. We must aid them generously.

Vyřizujeme spolehlivě letenky, ubytování v hotelích, půjčky aut. návštěvy Vašich příbuzných z Československa, tuzexové objednávky. Dobrá služba zákazníkům je naší mnohaletou osvědčenou zásadou.



## CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110